

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

STATSVETENSKAPLIGA INSTITUTIONEN
CENTRUM FÖR EUROPASTUDIER (CES)

HUR FÖRHÅLLER SIG EUROPAPARLAMENTET TILL DESINFORMATION?

En jämförande undersökning av
Europaparlamentets partigrupper inställning till
desinformation och dess spridning

Jacob Weissglas

Kandidatuppsats:	15 hp
Program:	Europaprogrammet
Nivå:	Grundnivå
Termin/år:	Ht/2022
Handledare:	Frida Nilsson

Abstract

The phenomenon of disinformation has become a more salient issue in recent years, so far however, both Europe and the EU have been somewhat spared from this compared to, for example, the US. However, this does not mean that Europe will continue to be untouched from this harmful phenomenon. Therefore, this study examines attitudes of seven different political groups in the European Parliament to disinformation. The aim of the paper is to clarify the attitude of the political groups towards disinformation. It is a qualitative method used, more specifically a content analysis. For the essay to be as objective as possible, all the material is taken from each party group's website. A significant part of the previous research concludes that far-right parties both spread and deny disinformation. The results of the paper are largely in line with the findings of previous research. This means that in the case of the paper, the ID party group's approach to disinformation differs greatly from the other party groups. It should also be added that there are both large and small differences between the other party groups' approach to disinformation, which may complicate measures to counteract disinformation in the future.

Kandidatuppsats:	15 hp
Program:	Europaprogrammet
Nivå:	Grundnivå
Termin/år:	Ht/2022
Handledare:	Frida Nilsson
Nyckelord:	Europaparlamentet, partigrupper, desinformation, aktörer, spridning, problem, åtgärder
Antal ord:	13 372

Innehåll

Tabellförteckning	4
1. Inledning	5
1.1 Syfte.....	8
2. Tidigare forskning och teori.....	9
2.1 Tidigare forskning	9
2.1.1 Bakgrund & definition av desinformation	9
2.1.2 Hur sprids desinformation, och vilka sprider det?	10
2.1.3 Åtgärder för att motverka desinformation online	12
2.1.4 Var förväntas de olika partigrupperna i EP stå i desinformationsfrågan?	14
2.1.4.1 Vänster- högerdimensionen.....	14
2.1.4.2 Ryssland dimensionen.....	14
2.1.4.3 GAL-TAN dimensionen.....	15
2.1.4.5 Diskussion	16
2.2 Teori.....	18
2.2.1 What is the problem represented to be-teorin	18
2.2.2 Saliency-teorin	19
2.3 Frågeställningar	21
3. Metod och material	22
3.1 Metod.....	22
3.2 Material.....	24
3.2.1 Analysschema	26
4. Resultat	28
4.1 Nämns desinformation alls?	28
4.2 Vad anser partigrupperna är problematiskt med desinformation och dess spridning?...	29
4.3 Vilka aktörer pekars ut som spridare av desinformation av partigrupperna?	33
4.4 Vilka åtgärder presenterar partigruppen för att motverka desinformation?	36
5. Analys	40
6. Slutdiskussion	44
Referenser.....	46
Primärkällor	46
Sekundärkällor	47
Appendix	50

Tabellförteckning

Tabell 3.1 Analysschema.....	26
Tabell 4.1 Analysschema frågeställning 1.....	28
Tabell 4.2 Analysschema frågeställning 2.....	29
Tabell 4.3 Analysschema frågeställning 3.....	33
Tabell 4.4 Analysschema frågeställning 4.....	36

1. Inledning

Att avsiktligt sprida felaktig information har blivit en alltmer påtaglig företeelse i världen under det senaste decenniet. Detta blev inte minst tydligt den 6 januari 2021, när demonstranter olagligt bröt sig in i Kapitolium i Washington för att förhindra valresultatet i USA 2020. Den huvudsakliga anledningen till att många av de protesterande agerade som de gjorde var att de trodde på lögn och felaktig information om att valet var stulet. Att den sittande presidenten Donald Trump deltog i spridandet av denna desinformation bidrog till att dessa protester till slut urartade och blev vad som kan liknas vid ett statskupp-försök (Xia, 2021).

En liknande utveckling har som tur är inte skett inom EU. Det betyder dock inte att unionen är fredad från desinformation och dess konsekvenser (Kouroutakis, 2019). Under de senaste åren har vi kunnat följa en utveckling som alltmer visar att unionen tar desinformation och dess spridning på allvar. Detta tydliggjordes i december 2018 när EU-kommissionen presenterade en handlingsplan för att motverka just fenomenet (KOM(2018)236). I planen presenterades flera förslag för hur EU bör agera i framtiden för att inte påverkas av desinformationskampanjer både när det kommer till Europaparlamentsval, men även i andra sammanhang.

Att EU-kommissionens både arbetar och har arbetat för att motverka desinformation råder det ingen tvekan om. Även ministerrådet, som är en av de lagstiftande institutionerna i EU, har också tydligt tagit ställning bakom kommissionens nämnda handlingsplan. Men vilken position har då Europaparlamentet (hädanefter EP) i denna fråga? Först och främst företräds hela EU:s medborgare direkt inom EP, vilket innebär att unionsmedborgarna har ett större inflytande på hur lagstiftningen skall utvecklas i detta lagstiftande organ och frågorna väljarna prioriterar högre tenderar att väga tyngre i EP, jämfört med i ministerrådet (Raunio, 1996). Det är också viktigt för unionens medborgare att veta vad olika partigrupper har för åsikter kring ett ämne som desinformation, då hela 83 % av unionens medborgare såg fenomenet som skadligt för demokratin (Kouroutakis, 2019).

Forskningen är idag enig om att begreppet desinformation innefattar vilseledande information vars syfte är att förvilla människor (Fallis, 2015; Bennet & Livingston, 2018;

Kouroutakis, 2019). Det råder viss osämja bland forskare när syftet med desinformation diskuteras, denna osämja handlar främst om huruvida syftet med spridandet av denna kan vara opolitisk eller inte. Generellt råder det dock överhängande enighet kring ämnet i stort. Exempel på där det föreligger konsensus är när det gäller vad desinformation är och att det kan komma att användas som ett vapen mot antingen en stat eller organisation och således bli en skadlig företeelse (Bennet & Livingston, 2018; Kouroutakis, 2019).

I nuläget finns det ingen forskning som undersöker vilket förhållningssätt partigrupperna i EP har kring just desinformation. Möjligtvis är anledningen till detta att ämnet är relativt nytt och outforskat, men att denna typ av forskning saknas bör betraktas som anmärkningsvärt. Främst för att flera institutioner inom unionen så tydligt de senaste åren lagt stora resurser på att motverka just desinformation, däribland EU-kommissionen. Någon forskning har dock inte utförts kring hur partigrupperna i EP förhåller sig till desinformation. Denna forskningslucka avser denna uppsats således att fylla

Tidigare studier av politiska inställningar till desinformation har gjorts bland annat i Brasilien och då främst i samband med nationella val (Davis & Straubhaar, 2020; Soares & Recuero, 2021; Dourado & Salgado, 2021). Det har även bedrivits forskning kopplat till desinformation i Europa, men då i nationell kontext i samband med val (Pierri, Artoni & Ceri, 2020). Den här studien söker utöka kunskapen om olika politiska inställningar till desinformation i en europeisk kontext. Eftersom EP utgörs av folkvalda representanter från ett hundratal europeiska partier så är en mångfald av politiska ideologier representerade. Dessutom är EP ett transnationellt parlament vilket skiljer sig från tidigare studier av politiska organs inställningar till desinformation. Som tidigare forskning (Bennet & Livingston, 2018, Davis & Straubhaar, 2020) visat påverkar partiets politiska position inställningen till desinformation. EP som studieobjekt är därför relevant eftersom det dels möjliggör en undersökning av generella (och gränsöverskridande) politiska idéer. Därtill är EP ett av EU:s lagstiftande organ och dess beslut har således stort inflytande över EU:s medborgare (Raunio, 1996).

Det vetenskapliga problemet är följaktligen sättet på vilket EU som överstatligt organ förhåller sig till desinformation. Den här uppsatsen syftar till att bidra med en ökad förståelse för detta genom att utöka kunskapen om EP:s partigrupperns förhållningssätt till fenomenet och hur de positionerar sig runt det. Således bidrar denna uppsats med två huvudsakliga tillskott. Det första

gäller desinformationsforskningen och hur partigrupperna i EP förhåller sig till detta fenomen. Det andra bidraget gäller forskningen om partigruppernas position i EP. I nuläget existerar viss forskning som undersöker hur positioneringen ser ut bland partigrupperna inom bland annat integrationspolitik och miljöpolitik (McElroy & Benoit, 2010). Det saknas dock forskning om partigruppernas position när det kommer till desinformation. Förvisso finns forskning idag som menar på att desinformation ofta är sammankopplad med ytterkantspartier och då framför allt på högerspektrumet (Bennet & Livingston, 2018; Kouroutakis, 2019). Huruvida detta stämmer eller inte inom EP återstå att se.

1.1 Syfte

Att det är viktigt för EU att motverka desinformation är tydligt. Vad som dock utmärker EP som EU-institution är att tydliga meningsskiljaktigheter existerar (Kantola & Lombardo, 2020). Syftet med denna uppsats är att göra en jämförande analys, där alla sju partigrupper i EP inkluderas, för att tydliggöra vilket förhållningsätt de olika partigrupperna har till desinformation och dess spridning.

Att konkretisera vilka åsikter de olika partigrupperna har i denna fråga är viktigt. Framst för att de konsekvenser desinformation för med sig kan vara skadligt för såväl stater som för organisationer (Kouroutakis, 2019). Således förtjänar EU:s medborgare att veta hur partigrupperna problematiserar det, vilken förhållning de har, samt vad de ämnar göra åt det. Det skall tilläggas att begreppet desinformation är brett och innefattar mycket. Denna uppsats kommer följaktligen att undersöka hur förhållningen till desinformation artar sig på generell nivå.

Uppsatsen är disponerad på följande vis: inledningsvis presenteras tidigare forskning, där det bland annat redogörs för vad desinformation är samt andra relevanta aspekter för uppsatsens syfte som hur fenomenet sprids, samt vilka aktörer forskningen pekar ut som desinformationsspridare. Därefter presenteras teorier som främst används i mitt analysverktyg. Senare redogörs både metod- och material delen som avslutas med ett analyschema. Slutligen presenteras uppsatsens resultat som efterföljs av en analys och en slutdiskussion.

2. Tidigare forskning och teori

2.1 Tidigare forskning

2.1.1 Bakgrund & definition av desinformation

Det finns idag en del forskning kring vad desinformation är och vilka konsekvenser detta kan medföra. Fallis (2015) nämner i sin artikel att desinformation är information där syftet är att vilseleda mottagare. Alltså är desinformation uppgifter som sprids med syftet att förvilla människor till att faktiskt tro och agera på så kallade ”alternativa fakta”. Således har detta fenomen fått ett större utrymme i den politiska sfären det senaste decenniet, då olika politiska aktörer insett vilken genomslagskraft som finns när falska nyheter och alternativa sanningar presenteras (Fallis, 2015). Vidare är Fallis (2015) dock tydlig med att syftet med desinformationsspridning i vissa fall kan vara opolitiskt. Bennet och Livingston (2018) motsätter sig detta påstående, och menar att avsikten med desinformation är att sprida falsk information där intentionen är att främja politiska mål och uppnå politisk vinning.

En ytterligare aspekt som kan anses vara viktig att nämna i samband med definitionen av desinformation är skillnaden på denna och det engelska begreppet ”misinformation”. Den egentliga skillnaden mellan dessa begrepp är att desinformation är falsk information som spridits med vetskapen att denna inte är sann, medan ”misinformation” är felaktig information som spridits, men inte nödvändigtvis med vetskapen att denna information faktiskt är falsk (Kouroutakis, 2019).

Insatser har idag gjorts inom EP för att motverka desinformation och dess spridning på nätet. Ett tydligt exempel på detta är grundandet av en särskild kommitté “Special Committee for Foreign interference in all democratic processes of the EU, including disinformation” (INGE). Denna kommitté var främst tillsatt för att bedöma nivån på olika desinformationshot som blivit alltmer förekommande i samband med nationella eller europeiska val. Förutom att bedöma desinformationshot kopplat till nämnda politiska val så arbetade också INGE med andra frågor kopplat till ämnet som exempelvis spridning av falska nyheter på sociala medier. Vad denna kommitté väl gjorde när desinformationshot påträffades

var att identifiera lösningar och föreslå nya verktyg som i framtiden skulle kunna användas för att motverka dessa försök.

Ett begrepp som ofta associeras med desinformation är "fake news". Under Donald Trumps presidenttid använde han ofta begreppet för att beskriva olika nyhetskanaler han ansåg rapportera falska nyheter. Följaktligen associerade miljontals invånare i USA flera mediabolag som spridare av falska nyheter, trots att nyhetsrapporteringen i de flesta fall var sann (Xia, 2021). Douglas (2018) hävdar i sin artikel att "fake news" definieras som medvetet påhittade lögnar, vars syfte är att vilseleda de som konsumerar detta. Alltså är definitionen av "fake news" snarlikt andra forskares definition av begreppet desinformation. Den huvudsakliga olikheten är att "fake news" innebär att informationen publicerats via någon "officiell" nyhetskanal, och blivit nyheter via "mainstream-media" (Douglas, 2018). Exakt vad som bör räknas som nyheter är dock svårdefinierat. I denna uppsats kommer "fake news" att inkluderas inom begreppet desinformation.

Sammanfattningsvis förefaller det som att det råder enighet kring vad begreppet desinformation omfattar. Förvisso finns det en liten friktion i forskningen som berör huruvida syftet med desinformation måste vara politiskt eller inte. Fallis (2015) tes om att syftet med desinformationsspridning kan vara opolitiskt är egentligen inte orimlig. Dock visade spridningen av desinformation i samband med Covid-19 pandemin att desinformation alltmer politiserats den senaste tiden, då frågan om det var farligt att vaccinera sig eller inte blev en politisk fråga i vissa delar av världen (Milligan et al., 2022).

2.1.2 Hur sprids desinformation, och vilka sprider det?

I och med att forskningen kring desinformation är relativt modern, har det visat sig att tidigare forskning främst fokuserat på att undersöka hur spridningen av desinformation sett ut under det senaste decenniet. Under denna tidsperiod har internet ständigt funnits. Således har studier som undersökt desinformationsspridning det senaste decenniet främst fokuserat på hur denna utveckling artat sig på olika digitala plattformar och då främst på Facebook och

Twitter (Pierri, Artoni & Ceri, 2020; Soares & Recuero, 2021). Anledningen till att just dessa två sociala mediekkanaler ofta förekommer i forskningen har främst att göra med den genomslagskraft desinformation visat sig ha på nämnda plattformar (Tan, 2022).

Starbird (2019) betonar i sin artikel att desinformation sprids på flera olika vis och nämner bland annat så kallade botten (automatiserade datorprogram som konstruerats för att sprida desinformation), samt ryska trollfabriker som två förklaringar till hur detta sprids.

En intressant aspekt som också lyfts fram är att gemene man numera kan vara en spridare av desinformation vare sig de är medvetna om det eller inte (Starbird, 2019). Effektiva desinformationskampanjer involverar många olika deltagare. Vidare tar Starbird (2019) också upp att många människor är ”unwitting agents”, vilket här översätts till ”omedvetna agenter”. Att vara en omedveten agent innebär kortfattat att man tror på och framför allt delar desinformation och därmed bidrar till spridningen av den. Även Zhuravskaya, Petrova & Enikolopov (2020) diskuterar det problematiska med att vem som helst idag kan vara en spridare av desinformation.

Därtill nämner de att sociala medier bidragit till att fler människor idag har möjligheten till att ta del av nyheter och dylikt som de annars inte skulle kunnat göra. Detta i kombination med att vem som helst idag hastigt kan sprida desinformation på plattformar som Facebook och Twitter bidrar till allt fler exponeras för det (Zhuravskaya et al., 2020).

Trots att vem som helst kan vara spridare av desinformation finns det också både grupper och organisationer vars huvudsakliga uppgift är att sprida detta fenomen. Bennet & Livingston (2018) nämner presidentvalet i USA 2016 som ett exempel på när ryska trollfabriker aktivt sprid felaktig och falsk information genom att sprida exempel som var negativ för det demokratiska partiet och positivt för det republikanska. Kunskapen kring hur dessa trollfabriker agerar är fortfarande relativt begränsad, då nämnda trollfabriker använder sig av flertalet olika metoder. Bennet och Livingston (2018) redogör dock i sin artikel för en metod som trollfabrikerna använt sig av. Det skall tilläggas att dessa ofta är stödda av den ryska regimen som använder sig av ”trollfabrikerna” för att verka för den ryska statens intressen (Dawson & Innes, 2019).

Metoden Bennet och Livingston (2018) utgår ifrån är att personer anställs av olika företag, där deras arbetsuppgifter bland annat är att skapa konton på olika sociala medieplattformar. När dessa "fake konton" väl är skapade ser man till att dessa konton får en följarsbas för att därefter dela med sig av desinformation som publicerats i nyhetsartiklar och dylikt. Ändamålet med tillvägagångssättet är att ryska trollfabrikerna ska skapa misstroende mot demokrati bland andra staters medborgare och därigenom skapa klyftor och polarisering, samtidigt som man försöker påverka valutgången så att den kandidat den ryska staten föredrar, ges bättre förutsättningar till det (Bennet & Livingston, 2018).

2.1.3 Åtgärder för att motverka desinformation online

Saurwein och Spencer-Smith (2020) granskar i sin studie vilka strategier olika europeiska regeringar samt EU-kommissionen haft kopplat till desinformation. En intressant aspekt som lyfts i studien är bland annat det faktum att det råder stor variation på vad de olika europeiska regeringarna gör för att aktivt motverka desinformationsspridningen. Ett bra exempel på just det är det faktum att Frankrike och Tyskland år 2020 var de enda länderna i Europa som vidtagit direkta lagstiftningsåtgärder mot sociala medieplattformar som exempelvis Facebook och Twitter. Denna nya lagstiftning innebar kortfattat att dessa plattformar bär visst ansvar för att desinformation sprids och således kan straffas för det (Saurwein & Spencer-Smith, 2020). Liknande lagförslag för att motverka desinformation har övervägts av flertalet andra stater som exempelvis Storbritannien och Italien, men dessa hade ännu inte gått igenom (Saurwein & Spencer-Smith, 2020). Även Ungern har infört lagar som skall motverka desinformation. Den ungerska lagstiftningen riktar sig dock i större utsträckning mot individer än sociala medieplattformar. Detta förklarar Saurwein och Spencer-Smith (2020) genom att Ungern förflyttat sig i en auktoritär riktning och således vill begränsa yttrandefriheten snarare än ett genuint intresse för att bekämpa desinformation.

Tan (2022) påpekar att införandet av lagar som möjliggör att straffa stora företag som Facebook och Twitter inte är tillräckliga för att motverka desinformation. Förvisso bidrar strängare lagar i högre utsträckning till att olika plattformar reglerar vad som kan publiceras på dessa, men samtidigt måste yttrandefriheten respekteras. Att få sociala medieplattformar till att begränsa spridning av desinformation är dock förmodligen enbart en kortsiktig lösning på

problemet, då nya teknologier ständigt uppkommer där olika kryphål i lagstiftningen kommer blottas, vilket kommer möjliggöra att desinformation åter kan spridas (Tan, 2022). Saurwein och Spencer-Smith (2020) framhäver i sin artikel att det är viktigt att det finns ett gott samarbete mellan stater och sociala medieplattformar som Facebook och Twitter. Detta för att ett samarbete mellan dem kan leda till att desinformation upptäcks i ett tidigare skede än vad det tidigare gjorts och att hindrande insatser blir effektivare om de görs i ett så tidigt skede som möjligt.

Ytterligare en åtgärd som ofta återkommer när forskare diskuterar hur desinformation skall motverkas är utbildning. Pherson, Mort-Ranta och Cannon (2021) nämner det faktum att medie- och informationskunnigheten generellt är låg, även inom flertalet länder i västvärlden. För att detta skall förändras krävs initiativ från till exempel regeringar och myndigheter som behöver utforma nya strategier som gör att medie- och informationskunskapen ökar. Pherson et al., (2021) nämner Italien, Finland och Rumänien som tre länder där lösningsförslag för att öka tidigare nämnd kunskap tagits fram. Ett bra exempel på detta är att läroplanerna i Italien numera inrymmer att elever ska lära sig att identifiera falsk information. Även Saurwein och Spencer-Smith (2020) betonar vikten av utbildning som verktyg när det kommer till desinformationsbekämpning och menar att offentliga investeringar samt insatser behövs över hela världen för att främja medvetenheten hos allmänheten som problemen med desinformation för med sig. Det finns dock idag krafter även inom politiken som antingen menar på att desinformation ”inte existerar” eller ”inte är ett problem” (Bennet & Livingston, 2018). Detta innebär därmed att offentliga insatser och liknande inte alltid är genomförbara handlingar och på grund av detta kan offentliga insatser hindras eller begränsas.

Saurwein och Spencer-Smith (2020) hävdar att Ukrainakonflikten 2014 var startpunkten för politisk desinformation i modern tid inom Europa och EU. Således påbörjades ingripanden för att motverka denna strax därefter. Det första EU gjorde för att motverka detta var att 2015 inrätta ”East StratCom Task Force”, en arbetsgrupp vars syfte bland annat var att tydliggöra när EU var föremål för desinformationskampanjer. Denna så kallade Task Force driver fortfarande webbsidan ”EU vs disinfo” vars uppgift är att både motbevisa och identifiera i första hand rysk desinformation. East StratCom Task Force inrättades av det Europeiska rådet tillsammans med EU-kommisionen. Förutom upprättandet av en Task Force lyfter Saurwein & Spencer-Smith

(2020) kommissionens handlingsplan för att motverka desinformation (KOM (2018)236) som en annan relevant EU åtgärd som presenterats.

2.1.4 Var förväntas de olika partigrupperna i EP stå i desinformationsfrågan?

2.1.4.1 Vänster- högerdimensionen

Hix, Noury och Roland (2006) hävdar att den huvudsakliga dimensionen som avgör vilka ståndpunkter olika partigrupper i EP har i frågor är den klassiska vänster-höger dimensionen och huruvida ett parti står till vänster eller höger på den politiska kartan avgörs alltid på hemmaplan, då partierna har möjlighet att beblanda sig i alla politiska frågor och områden. När ett parti väl tar plats i EP är det upp till varje parti att gå med i den partigrupp som står närmast partiet. Trots att EU som organ saknar bestämmanderätt i till exempel skattefrågor tenderar partier att välja den partigrupp som de har mest gemensamt med politiskt och ideologiskt (Hix et al., 2006). Inom EP tar detta sig uttryck i att partigrupper skapas av de som har en gemensam syn på till exempel marknadens frihet, arbetsrätt, olika regleringar och säkerhetspolitik.

Visserligen nämner Hix et al. (2006) ytterligare en dimension som påverkar partigrupperns ställningstaganden i EP. Denna innebär att det inte bara är vänster- högerdimensionen som påverkar var partigrupperna i EP står i olika politiska frågor. Den andra dimensionen som kan inverka på hur partigrupper agerar inom EP är vilka ståndpunkter dessa kan tänkas ha kring europeisk integration (Hix et al. 2006). Stora delar av den tidigare forskningen är överens om att desinformation alltmer politiserats. Huruvida den klassiska vänster-höger dimensionen är relevant för partigruppernas inställning till desinformation är naturligtvis intressant, men det finns i nuläget ingen forskning som undersöker just detta inom EP. Det finns dock annan forskning som undersökt vilken inställning vänster- respektive högerpartier oftast har till denna (Bennet & Livingston, 2018).

2.1.4.2 Ryssland dimensionen

Braghioli (2015) undersöker i sin studie bland annat vilken roll både den nationella tillhörigheten och partigruppstillhörigheten spelar när det kommer till omröstningar i EP som berör Ryssland. Resultatet Braghioli (2015) redovisar pekar dels på att nationell

tillhörighet nästintill är obetydligt när det kommer till omröstningar inom EP, och dels att det som betyder något är partigruppstillhörigheten. Mer specifikt kommer Braghiroli (2015) fram till att partigrupperna som tillhör radikalhögern är mer negativt inställda till att rösta på förslag som exempelvis inbegriper sanktioner mot Ryssland. Samtidigt har dessa högerradikala partigrupper också svårare att stödja yrkanden som fördömer och riktar kritik mot just Ryssland. Sammanlagt framgår det att partier som är mindre negativt inställda till Ryssland i allmänhet är högerradikala partigrupper. I och med att just den ryska staten tidigare varit spridare av desinformation är det inte orimligt att förmoda att nämnda partigrupper har en mildare inställning till att bekämpa desinformation, och då framförallt rysk sådan.

2.1.4.3 GAL-TAN dimensionen

Chiru och Stoian (2019) menar att vänster-höger dimensionen är bristfällig när partigrupper positionering kring frågor som berör unionens säkerhet skall undersökas. I stället hävdar de att GAL-TAN-axeln är ett bättre verktyg att använda kring säkerhet och ämnet desinformation är idag tätt förknippat med just säkerhet och säkerhetspolitik. Denna dimension har två poler. Den ena är GAL som står för green-alternative-libertarian och den andra är TAN som står för traditionalist-authoritarian-nationalist (NE, 2022). Det skall också tilläggas att samtliga partigrupper idag inom EP går att placera ut någonstans på GAL-TAN skalan, precis som de kan placeras ut på höger-vänster skalan.

Att översätta GAL-TAN dimensionen till ”höger-vänster dimensionen” är inte rimligt då olikheterna mellan till exempel GAL- dimensionen och vänsterdimensionen i politik är för stor. Det finns däremot flertalet likheter mellan TAN- dimensionen och den politiska högern och då mer specifikt radikalhögern. Chiru och Stoian (2019) hävdar att partier och partigrupper inom GAL-polen tenderar att motsätta sig ökade övervakningsbefogenheter, vilket bland annat inbegriper striktare lagar kring vad som får publiceras på sociala medier. Detta samtidigt som TAN-polen ofta är mer positivt inställda till att hårdare lagstiftning införs kring just övervakningsbefogenheter och dylikt. Det skall tilläggas att Chiru och Stoian (2019) inte studerar hur GAL-TAN dimensionen förhåller sig till desinformation. Deras tes om att partier och partigrupper inom GAL-dimensionen i lägre utsträckning är för ökade överbevakningsbefogenheter på internet kan tolkas som att partier och partigrupper inom just GAL-dimensionen inte ser på frågan att motverka desinformation som något prioriterat.

Att förvänta sig att gröna, alternativa och liberala partigrupper i EP inte skall göra något för att motverka desinformation går dock emot mycket av den tidigare forskning som kommit fram till, då de gröna och liberala partigrupperna inom EP inte är särskilt radikala. Att partigrupper inom TAN-dimensionen generellt sett är positivt inställda till hårdare övervakningsbefogenheter går att knyta an till Saurwein och Spencer-Smith (2020) tes kring Ungern, som infört striktare lagstiftning kring bland annat övervakning, vilket inneburit att yttrandefriheten begränsats, samtidigt som Ungern förflyttat sig mer åt det auktoritära hållet. Sammantaget har både höger-vänster dimensionen och GAL-TAN dimensionen brister, men höger-vänster dimensionen används flitigare när partigrupper skall positioneras och kategoriseras.

2.1.4.5 Diskussion

I denna uppsats kommer höger-vänsterperspektivet att användas för att positionera partierna och undersöka om det finns något samröre mellan exempelvis högerradikala partier och svag vilja att motarbeta desinformation. Det finns idag flertalet studier i Brasilien som menar på att politiska partier på högerkanten i lägre utsträckning bekämpar detta fenomen jämfört med övriga partier (Davis & Straubhaar, 2020; Soares & Recuero, 2021; Dourado & Salgado, 2021).

Bortsett från detta faktum är nämnda forskare också överens om att partier på högerkanten är mer benägna till att både sprida desinformation via olika alternativa nyhetskanaler, samtidigt som de är duktiga på att uppmana sina anhängare att dela med sig av information som nämnda partier lägger ut i sina olika kanaler (Dourado & Salgado, 2021). Utifrån dessa tidigare resultat kan vi förvänta oss att liknande förhållanden kan förekomma bland partigrupperna i EP, då desinformationsfrågan i allt högre utsträckning politiserats (Kouroutakis, 2019).

Även Bennet och Livingston (2018) som i sin tur främst studerar desinformation i USA hävdar att den radikala högern ofta förkastar både politiska och pressinstitutioner vilket resulterar i att kredibiliteten för dessa institutioner minskar bland dessa väljargrupper. Genom att sänka trovärdigheten för dessa institutioner växer en efterfrågan fram för både ett nytt ledarskap och alternativ information hos många människor. När denna efterfrågan existerar är högerradikala aktörer i USA många gånger snabba på att skapa alternativa nyhetssidor som ofta inkluderar nyheter som främjar etnisk nationalism och annat som vanligtvis finns på

agendan hos dessa aktörer (Bennet & Livingston, 2018). Alltså är högerradikala aktörer dels skickliga på att skapa ett missförtroende hos många, och listiga när det kommer till att utnyttja den misstro som kan tänkas uppstå genom att exempelvis sprida desinformation som gynnar den sida som högerradikala aktörer står närmast, vilket i fallet USA ofta är det republikanska partiet och Donald Trump (Bennet & Livingston, 2018).

Det bör nämnas att den politiska vänstern också varit delaktiga när det kommer till spridningen och skapandet av desinformation. Bennet och Livingston (2018) hävdar att det då rör sig om de mest radikala partierna på vänsterkanten som sprider fenomenet. Något som är anmärkningsvärt när det kommer till spridning av falska påståenden från vänsterradikala partier är det faktum att deras desinformationskampanjer främst håller sig på lokal nivå och sällan ”högre upp” samt att ämnena som de sprider desinformation kring inte har någon större genomslagskraft och således inte leder till några konsekvenser som är jämförbara med de nivåer desinformation från radikala högerpartier har (Bennet & Livingston, 2018).

Sammantaget visar forskningen att det främst är högerradikala partier som både sprider desinformation, och gör minst för att motverka den (Bennet & Livingston, 2018; Kouroutakis, 2019; Davis & Straubhaar, 2020). EP:s sju partigrupper är intressanta i en studie om inställningar till desinformation eftersom de utgörs av parlamentariker från samtliga medlemsländer. Som tidigare nämnt påverkar politisk position inställningen till desinformation. Då europeiska parlamentariker samlas i grupper med gemensamma ideologiska och politiska ställningstaganden utgör grupperna det mest relevanta studieobjektet då syftet är att studera hur politiska inriktningar påverkar inställningen till desinformation i en europeisk kontext.

2.2 Teori

2.2.1 What is the problem represented to be-teorin

What's the problem represented to be- teorin (i fortsättningen WPR-teorin) utvecklades av Bacchi (2009) och är grundat i en socialkonstruktivistisk ansats. WPR bygger på sex frågor där syftet är att undersöka och avtäckta implicita diskurser, idéer och värderingar. Denna uppsats kommer dock enbart att utgå ifrån den första frågan som Bacchi (2009) lyfter vilket är *"What is the problem represented to be in a specific policy?"* (Bacchi 2009, s. xii). Alltså hur ett problem representeras att vara i en specifik policy.

Bacchi (2009) menar att problem bör förstås utifrån att de är skapade genom social praktik, mellan människor och därmed i sig är en social konstruktion. Teorin menar i huvudsak att policyförslag både har en explicit och implicit mening eller budskap som formas av aktören som ligger bakom policyn. Aktören formar därmed vad problemet är kring ämnet och vad som kan tänkas uppfattas som problematiskt med det (Bacchi, 2009). Det här innebär att policyförslag som läggs fram kring desinformation dels har en uttrycklig och tydlig bild av vad problemet med desinformation är för något, och dels att vissa aspekter behöver tolkas fram av läsaren. Policyförslag kommer inte undersökas i denna uppsats, men principen kan appliceras på annat än enbart policyförslag.

Olika politiska förslag och omnämningen kring ett ämne som ett problem utgör följaktligen konkurrerande tolkningar eller beskrivningar av politiska frågor. Politik som berör ett specifikt ämne förstås i WPR-teorin som en diskurs som skapar både problem och lösningar på problemen (Bacchi, 2009). Alltså kan exempelvis en partigrupp i EP konstruera ett problem inom ämnet desinformation, och etablera lösningar på samma konstruerade problem. Lösningarna är således anpassade efter problemen som konstruerats.

Eftersom WPR-teorin har en socialkonstruktivistisk ansats så kan även denna ansats appliceras i förhållande till desinformation. Detta för att desinformation skapas i en social kontext i utbytet mellan olika aktörer. I detta fall är dessa aktörer partigrupperna i EP som har olika förslag för hur detta fenomen bör behandlas. Således är denna teori applicerbar även för studier av desinformation i en politisk kontext trots att policydokument i detta fall inte är det faktiska

studieobjektet. Detta för att det såväl i policydokument som artiklar publicerade på partigruppernas webbsidor förekommer implicita och explicita problemrepresentationer.

Ett illustrerande exempel på hur teorin kan appliceras på tidigare forskning inom ämnet desinformation så tar jag upp rysk desinformationsspridning. En lösning på detta har bland annat varit införandet av webbsidan "EU vs disinfo" (Saurwein & Spencer-Smith, 2020). Samtidigt som Pherson et al., (2021) betonar vikten av utbildning som en lösning, då ökad kunskap och medvetande om rysk desinformationsspridning leder till att människor i lägre utsträckning tror på det som sprids. Eftersom desinformation kan problematiseras på olika vis så kan lösningarna på dessa problem se olika ut. Just vilka problematiseringar som finns, samt lösningar varierar beroende på hur det problematiserats avser WPR-teorin bland annat att belysa (Bacchi, 2009).

2.2.2 Saliency-teorin

Saliency-teorin bygger på idén att de områden som politiska partier och partigrupper anser vara viktiga betonas i högre utsträckning än andra områden i exempelvis politiska debatter och offentliga dokument (Budge, 2015). Genom att bland annat fastställa kvantiteten av begrepp kopplade till valda ämnen i olika dokument, samt mäta vilket utrymme de olika partigrupperna eller partierna ger till ett visst ämne så kan man alltså utifrån Saliency-teorin avgöra huruvida en politisk fråga eller ett politiskt ämne är högt eller lågt skattat av antingen ett parti eller en partigrupp (Budge, 2015).

I vilken mängd begreppet desinformation används av olika politiska partier och andra politiska aktörer är idag väldigt varierande. Således menar jag att Saliency-teorin kan användas i min uppsats som ett analysverktyg. Mer specifikt skall teorin användas för att undersöka om de olika partigrupperna nämner desinformation överhuvudtaget. Teorin skall alltså inte användas för att räkna eller jämföra hur förekommande vissa begrepp är. Snarare skall teorin enbart användas för att konkretisera huruvida desinformation benämns alls av partigrupperna. Följaktligen används inte teorin i något vidare kvantitativt syfte i denna uppsats.

Tidigare forskning har som bekant kommit fram till att desinformation politiserats under den senaste tiden. En viktig detalj som framkommit är det faktum att vissa politiska grupper, främst högerradikala grupper negligerat desinformation (Bennet & Livingston, 2018; Davis & Straubhaar, 2020; Soares & Recuero, 2021; Dourado & Salgado, 2021). Genom att använda mig av Saliency-teorin och undersöka om desinformation nämns alls bland partigrupperna, så kan jag fastställa om ämnet överhuvudtaget benämns av partigrupperna.

2.3 Frågeställningar

Syftet med uppsatsen är att genomföra en jämförande undersökning kring hur partigrupperna i EP förhåller sig till desinformation. Det skall tilläggas att olika partigrupper kan ha varierande uppfattningar om hur desinformation definieras. Denna studie kommer att utgå ifrån tidigare forsknings definition av vad desinformation inbegriper, vilket är vilseledande information vars syfte är att vilseföra folk, genom att få dessa att tro på alternativa fakta som ofta är snedvriden och falsk (Fallis, 2015; Bennet & Livingston, 2018; Kouroutakis, 2019). Med detta klarlagt skall nu frågeställningar presenteras som är användbara för att besvara frågan ”Hur förhåller sig partigrupperna i EP till desinformation?”.

- **Nämns desinformation alls?**
- **Vad anser partigruppen är problematiskt med desinformation och dess spridning?**
- **Vilka aktörer nämner partigruppen som spridare av desinformation?**
- **Vilka åtgärder presenterar partigruppen för att motverka desinformation?**

3. Metod och material

3.1 Metod

Ändamålet med uppsatsen var att ta reda på hur partigrupperna i EP förhåller sig till desinformation och dess spridning online. Således gick jag metodiskt igenom material publicerat av de olika partigrupperna på respektive partigrupps webbsida. Genom att använda mig av en kvalitativ textanalys, i form av innehållsanalys var min förhoppning att förhållningssätten de olika partigrupperna har till desinformation tydligt skulle framkomma. I och med att textmaterialet dessutom var brett så var en innehållsanalys en passande metod att använda sig utav (Bergström & Boréus, 2012).

En alternativ metod skulle kunnat vara att skicka ut enkäter till partigrupperna med frågor kring vad de tycker är problematiskt med desinformation och dess spridning. Detta vore dock svårt dels för att de eventuella svaren inte skulle vara särskilt djupgående, och just djupgående svar kring vad som dessa anser vara problematiskt med desinformation är viktigt för uppsatsens syfte. En annan brist med denna metod att det inte finns några garantier att partigrupperna svarar på utskickade enkäter. Även intervjuer med partigruppsföreträdare hade varit en alternativ metod, men en svår sådan i och med den begränsade tiden för uppsatsskrivandet. Således anser jag att valda metod lämpar sig bäst när det kommer till partigrupper i EP förhållningssätt till desinformation och dess spridning online.

Esaiasson et al. (2017:211) hävdar att det finns flera anledningar till att använda den kvalitativa textanalytiska metoden. Författarna menar att ” ett viktigt skäl är att helheten i texten, det centrala som forskaren är ute efter att fånga in, antas vara något annat än summan av delarna”. Förenklat kan man tolka detta som att helheten av en text säger något större än de mindre delarna i texten, samt att vissa passager i olika texter får betraktas som mer betydelsefulla än andra delar av texten (Esaiasson et al, 2017). Detta tillvägagångssätt passar min uppsats bra eftersom analyserar innehållet i flertalet olika textdokument. I vissa texter är i stort sett allt innehåll relevant och knyter an till ämnet desinformation. I vissa andra texter är endast vissa passager relevanta för att kunna förklara olika partigrupperns förhållningssätt till fenomenet. Som bekant avser denna uppsats att undersöka hur förhållningssätten till desinformation ser ut

bland partigrupperna i EP. Således var en jämförande innehållsanalys bra att använda sig av för att besvara uppsatsens frågeställning.

En ytterligare anledning till att en kvalitativ innehållsanalys passar denna uppsats väl är det faktum att dolt innehåll i en text kan tas upp till ytan vid intensiv läsning av texten förutsatt att rätt analytiska verktyg finns (Esaiasson et al, 2017). Dolt innehåll i en text kan till exempel innebära att läsare måste ”läsa mellan raderna” i en text, och förstå vad författarna till en text vill få fram trots att det aldrig direkt skrivs ut. Just att tolka vad skribenter vill få fram i sina texter var särskilt viktigt när politiska texter skulle analyseras, då dessa har en förmåga att stundtals vara indirekta och svåra med både implicita och explicita utläggningar (Esaiasson et al, 2017).

Det skall också tilläggas att innehållsanalyser är användbara för att finna olika mönster och teman i texter (Bergström & Boréus, 2012). En kvalitativ innehållsanalys skiljer sig ifrån en kvantitativ innehållsanalys, där man exempelvis räknar förekomsten av ett specifikt ord. I stället är det mer komplicerade tolkningar som gjorts för att i mitt fall kunna utröna vad de olika partigrupperna står kring ämnet desinformation (Bergström & Boréus, 2012). Alltså fungerade valda metod väl för att uppfylla denna uppsats frågeställning.

Uppsatsens frågeställning var följande: Vilket förhållningssätt har partigrupperna i EP till desinformation? I och med att huvudfrågan är bred och omfattar väldigt mycket, så var det svårt att presentera ett resultat som direkt beskrev hur förhållningssätten bland partigrupperna såg ut. Följaktligen använde jag mig av fyra mer specifika frågeställningar, som tidigare i texten presenterats. Detta för att få ett så nyanserat svar som möjligt på uppsatsens huvudsakliga fråga.

3.2 Material

Samtligt använt material är hämtat ifrån partigruppernas egna hemsidor. För att säkerställa att materialet är jämförbart i uppsatsen hade det varit fördelaktigt om samtliga partigrupper hade publicerat samma typer av texter kring hur de ser på desinformation, och vad de vill göra för att motverka denna. Så är dock inte fallet. För att ändå upprätthålla så god jämförbarhet som möjligt använde jag samma sökord på respektive gruppss sökfunktion på deras webbsidor. Eftersom samtliga webbsidor publicerar allt sitt material på engelska, använde jag mig av sökorden ”disinformation”, ”fake news” och ”misinformation”. Då dessa begrepp är de mest vanligt förekommande när desinformation diskuteras politiskt idag (Kouroutakis, 2019). Det är främst ”nyhetsartiklar och pressmeddelanden som använts, även om några ”position papers” också finns med. Mängden material skiljer sig åt en hel del. Vissa partigrupper har ett helt ”position paper” kring var gruppen står i desinformationsfrågan, samtidigt som andra i stort sett saknar material som berör desinformation. Just bristen på material kan faktiskt förklara vilka åsikter en partigrupp må ha kring ett ämne, då de väljer att inte benämna det överhuvudtaget.

Det skall även tilläggas att jag valt att inte ha med debattartiklar eller dylikt som någon enskild ledamot i EP publicerat. Detta för att jag undersökt hur partigrupperna förhåller sig till desinformation, och inte hur förhållningen ser ut hos en specifik partirepresentant, trots att dennes åsikter kanske överensstämmer med partiet. Alltså är det enbart texter som partigrupperna publicerat som används i denna uppsats. Det bör här nämnas vad en partigrupp är för något. En partigrupp är en grupp parlamentariker som antingen tillhör samma politiska parti eller delar politiska åsikter (Europaparlamentet u.å). Idag har en stor majoritet av partierna inom EP valt att ansluta sig till någon partigrupp, och vilken partigrupp ett parti väljer att gå med i är främst kopplat till att partiets politiska åsikter är i linje eller överensstämmer med de åsikter som den enskilda partigruppen innehar. Ett talande exempel på detta utifrån ett svenskt perspektiv är Miljöpartiet som är en del av partigruppen ”The Greens in the European Parliament”. En partigrupp där flertalet andra så kallade gröna partier är med som har liknande eller till och med samma politiska åsikter som Miljöpartiet.

I och med att partierna som utgör de sju olika partigrupperna kan vara allt ifrån partier i mitten till ytterkantpartier så skiljer sig också partigruppernas ideologiska tillhörighet ifrån varandra. I ett appendix i slutet av uppsatsen beskrivs vilka partier som är med i samtliga sju partigrupper, men också vilken ideologisk tillhörighet de olika partigrupper besitter.

Vidare bör det också nämnas att jag avgränsat mig när det kommer till mängden material i vissa fall, då en för stor analys kring en specifik partigrupp inte är rimlig att göra när syftet med uppsatsen är att jämföra samtliga sju partigrupper i EP. Materialet jag hämtat från partigruppernas webbsidor är relevant för studien, då detta bland annat förmedlar vilka åsikter partigrupperna har kring desinformation, men även vilka åtgärder som föreslås för att motverka det.

I och med att mängden material varierade behövde jag göra ett urval på vilket material jag valt att använda i uppsatsen. Artiklar och pressmeddelanden användes i första hand då dessa för det mesta var de mest informativa texterna. Även nämnda ”position papers” var också de informativa. Tyvärr fanns det egentligen bara en partigrupp som hade ett sådant som enbart var inriktad på desinformation (Renew Europe, 2020). Således användes också ”position papers” kring exempelvis en partigrups säkerhetspolitik, då det i dessa fanns information som var relevant för uppsatsen. Material hämtat från andra slags texter än nyhetsartiklar och pressmeddelanden brukades mer som komplement i de sammanhang som material saknades eller var för litet och intetsägande. Det skall tilläggas att jag sällan behövde använda mig av andra typer av texter och i dessa fall hämtades materialet precis på samma vis som de alla andra valda texterna.

Materialet jag använt har både fördelar och nackdelar. Fördelarna med materialet är bland annat att det valda materialet gör att jag kan besvara mina frågeställningar. Svaren på dessa frågeställningar används i sin tur för att besvara den övergripande frågan om vilket förhållningssätt EP:s partigrupper har gentemot desinformation. En annan fördel med det valda materialet är att texterna som används är publicerade av partigrupperna själva. Följaktligen får vi förmoda att åsikterna som presenteras speglar partigruppernas position i desinformationsfrågan, vilket gör att reliabiliteten är hög samt att det tydligt går att bevisa vilka åsikter varje partigrupp faktiskt har kring denna fråga. Något som är viktigt för att uppsatsens syfte skall uppfyllas. Nackdelarna med materialet är dels att mängden relevant innehåll för att besvara min frågeställning skiljer sig åt bland partigrupperna, och dels att innehåll av betydelse för studien stundtals var svår att finna. Detta då material kopplat till desinformation i olika typer av textdokument stundtals var svåra att finna. Sammanfattningsvis är jag övertygad om att valda material ändå kan användas för att få en överblick över hur samtliga partigrupper i EP förhåller sig till desinformation.

3.2.1 Analysschema

Analysschemat nedan används som ett redskap för att koppla ihop innehållet i det valda materialet med tidigare forskning och teori för att presenteras som uppsatsen resultat.

Analysschemat är konstruerat kring de fyra frågeställningarna jag tidigare introducerade. Vart de olika partigrupperna står i dessa frågor baseras på materialet som hämtas ifrån respektive partigrupps webbsida.

Tabell 3.1 Analysschema

Partigruppens namn:	The left in the European Parliament	The Greens in the European Parliament	Progressive Alliance of Socialists and Democrats	Renew Europe	European People's Party Group	European Conservatives and Reformists	Identity and Democracy
Förkortning:	GUE/NGL	EFA	S&D	RE	EPP	ECR	ID
Nämns desinformation?							
Problem med desinformation?							
Vilka aktörer sprider informationen?							
Åtgärder för att motverka desinformation?							

Kommentar: Kolumnen till vänster visar frågeställningarna. De övriga rutorna visar respektive partigrupps svar på nämnda frågeställningar. Partigrupperna är i analyschemat uppdelade efter vänster- högerdimensionen.

Den första frågeställningen, ”Nämns desinformation?” utgår ifrån Saliency-teorin (Budge, 2015), och används för att fastställa huruvida de olika partigrupperna ens nämner desinformation eller dylika begrepp. Den huvudsakliga anledningen till att denna frågeställning är den första är för att ett eventuellt ”nej” på frågan om desinformation nämns innebär att det

varken kommer finnas något material som är relevant för de övriga frågeställningarna i analyschemat.

Frågeställningen kring vad partigrupperna tycker är problematiskt med desinformation utgår ifrån WPR-teorin. Detta innebär i detta fall att det olika partigrupperna formar vad de anser vara det huvudsakliga problemet med desinformation (Bacchi, 2009). Orsaken till att denna frågeställning finns med är för att undersöka partigruppernas problematisering av desinformation, och om detta uppfattas som ett problem. Samt hur skillnader mellan partigrupperna syn på desinformation eventuellt artar sig.

Den tredje frågeställningen i analyschemat är inriktad på vilka aktörer de olika partigrupperna i EP pekar ut som spridare av desinformation. Precis som föregående frågeställning finns denna med för att granska vilka likheter och skillnader som kan tänkas finnas kring detta mellan de olika grupperna. Det är även intressant att undersöka om aktörerna som pekas ut som desinformationsspridare är samma som tidigare forskning pekat ut (Bennet & Livingston, 2018; Starbird, 2019).

Den fjärde frågeställningen i analyschemat behandlar vilka åtgärder partigrupperna föreslår för att motverka desinformation. Här är det huvudsakliga syftet att undersöka huruvida de presenterade åtgärderna överensstämmer med de åtgärder den tidigare forskningen presenterat, (Saurwein & Spencer-Smith, 2020; Pherson et al, 2021). Detta för att granska skillnader och likheter som finns kring de olika åtgärderna.

4. Resultat

4.1 Nämns desinformation alls?

Tabell 4.1

Analysschema	GUE/N GL	EFA	S&D	RE	EPP	ECR	ID
Nämns desinformation alls?	JA	JA	JA	JA	JA	JA	JA

Den ovanstående tabellen visar att desinformation nämns på samtliga sju partigrupper webbsidor. Här bör nämnas att mängden material som nämner desinformation varierar, samt att ämnet nämns i olika kontexter. I och med detta resultat skall de övriga frågeställningarna också prövas på varje partigrupp, vilket är positivt för att presentera en så nyanserad och precis bild av hur förhållningssättet till desinformation ser ut hos de olika partigrupperna i EP. På vilket sätt desinformation problematiseras varierar. Detta och mycket annat kommer diskuteras i de övriga resultatdelarna.

4.2 Vad anser partigrupperna är problematiskt med desinformation och dess spridning?

Tabell 4.2

Analyschema	GUE/NGL	EFA	S&D	RE	EPP	ECR	ID
Problematiskt med desinformation?	Öka polarisering och smutskasta utsatta minoriteter	Vapen för auktoritära ledare som kan destabilisera demokratin	Splittrar och skapar motsättningar mellan stater inom Europa	Sår tvivel, skapar misstro och splittring, skadligt för människors hälsa	Sprids snabbt och splittrar Europa	Redskap för att påverka ett valresultat och försvaga demokratin	Utstickande åsikter betraktas som desinformation

Idag är de flesta partigrupperna överens om att desinformation är något bekymmersamt och oroande. En partigrupp som däremot sticker ut är partigruppen ID. Visserligen nämner partigruppen desinformation i ett pressmeddelande på sin webbsida, men inte i samma negativa och problematiska ordalag som övriga partigrupper. Mer specifikt handlar nämnda pressmeddelande om en debatt i EP år 2020 som berörde mediefrihet, journalistskydd, desinformation samt vilket ansvar sociala medie-plattformar har (Identity and Democracy, 2020). ID menar att detta är problematiskt då nämnda företeelser inte har med varandra att göra och därtill medvetet blandas ihop av EU. Detta för att EU, enligt ID, tenderar att avfärda kritiska åsikter som desinformation eller hatpropaganda. *"Unfortunately, the EU tends to qualify any critical opinion, on migration for instance, as 'hate speech' or 'disinformation'"* (Identity and Democracy, 2020). Alltså är det inte de negativa konsekvenserna desinformation för med sig som problematiseras av partigruppen, utan snarare det faktum att vissa utstickande betraktas som desinformation.

Trots att ID utmärker sig i frågan så innebär det inte att de övriga partigrupperna är överens om vad som är problematiskt med desinformation och dess spridning. EFA menar att det problematiska med ämnet är det faktum att fenomenet kan användas som ett vapen av auktoritära ledare som Putin för att splittra samhällen, sprida rädsla och destabilisera demokratin. *"The Russian president wants to use energy and disinformation as a weapon to*

divide our societies, spread fear and destabilize our democracy” (The Greens in the European Parliament, 2022).

Även vänstergruppen ”The left in EP” hävdar att desinformation i allt högre utsträckning blir ett allvarligt problem för demokratiska stater, och trycker särskilt på att fenomenet i sig är komplext och flerdimensionellt, vilket gör att flera olika aspekter behövs ta hänsyn till, något som i sin tur försvårar arbetet med att identifiera och motarbeta fenomenet (The left in the European Parliament, 2022). Vidare menar partigruppen också att det är problematiskt att olika EU stater väljer ledare på den radikala högerkanten, då dessa ofta sprider desinformation gentemot utsatta minoriteter som exempelvis muslimer och personer inom HBTQ-rörelsen. Detta för att passa agendan som finns hos politiska aktörer och medier inom radikalhögern som de menar är drivande inom desinformationsspridning. *”Nova 24 spews a constant stream of disinformation about migrants Muslims, and the queer community, spinning and twisting stories to fit a far right agenda”* (The left in the European Parliament, 2021).

Partigruppen S&D hävdar också att desinformation är ett hot mot demokratin, och menar på att insatser behöver göras för att medborgare inte skall tro och agera på fenomenet. Dessutom är S&D tydliga med att det är bekymmersamt att desinformation sprids i en snabb takt som därtill är väldigt svår att förhindra (Progressive Alliance of Socialists and Democrats, 2017). När partigruppen menar att desinformation är ett problem så är det främst utländsk inblandning i både nationella och europaparlamentsval som åsyftas. Följaktligen var S&D en drivande partigrupp år 2019 för att instifta en särskild kommitté (INGE) för att skydda de demokratiska institutionerna.

En ytterligare problematik S&D lyfter är det faktum att desinformationskampanjer skapar splittringar och meningsskiljaktigheter mellan stater inom Europa. Mer specifikt menar partigruppen att vissa stater på Balkan påverkats av bland annat ryska desinformationskampanjer, vilket resulterat i att vissa stater på Balkan stödjer Putins invasion i Ukraina. *”Disinformation campaigns have already made their mark, particularly in Bosnia-Herzegovina, Montenegro and Serbia, where we have seen demonstrations of support for the Russian Federation following Putin’s attack on Ukraine”* (Progressive Alliance of Socialists and Democrats, 2022A).

RE är också tydliga med att desinformation utgör en fara för alltifrån demokratin till samhällets institutioner och nämner att ämnet blivit allt farligare i takt med att fler människor har tillgång till internet (Renew Europe, 2020). Partigruppen nämner flera problematiska aspekter med desinformation. Några exempel på detta är att det urholkar förtroendet för bland annat vetenskap, politik och medier. Faktumet att förtroendet försvagas för det ovanstående kan bidra till såväl ökad splittring som ökad polarisering, men också äventyrandet av medborgares hälsa Något som blev tydligt under covid-19 pandemin. Ytterligare negativa konsekvenser av att förtroendet urholkas är att demokratiska processer och valresultat ifrågasätts, vilket hotar säkerheten för allmänheten. (Renew Europe, 2020).

Vidare kallar RE desinformation för skrämmande och menar att det mest problematiska är att det sår tvivel och medvetet skapar misstro. Således bidrar desinformation och dess spridning till att allmänhetens rätt att söka, förmedla och ta emot information snedvrids och på så vis inskränks *”The most nefarious effect of disinformation is not that it convinces large numbers of people, but that it sows doubt, confusion and distrust. It interferes with the public’s right to know and the right of individuals to seek, receive and impart information”* (Renew Europe 2020). Följaktligen är det själva misstron som skapas av fenomenet som är det mest problematiska enligt partigruppen.

EPP är överens med flertalet av de övriga partigrupperna att det farliga och problematiska med desinformation är att det utgör ett hot mot den kollektiva säkerheten som finns, då fenomenet tenderar att underminera medborgares förtroende för olika samhällsbärande institutioner (European People’s Party Group, 2017). Vidare nämner partigruppen även att det är problematiskt att desinformation används för att skapa splittringar såväl inom nationer som kontinenter, och lyfter precis som partigruppen S&D upp Balkan som ett exempel på detta (European People’s Party Group, 2020). Det som partigruppen främst menar på är problematiskt med desinformation idag är dock det nya medielandskapet, som utvecklats till följd av den digitala revolutionen och möjliggör att fenomenet sprids enkelt och snabbt.

Mer specifikt menar partigruppen att fragmenteringen av traditionella papperstidningar bidragit till att fler konsumerar nyheter på nätet, vilket för med sig en mörk baksida. Denna baksida är främst att alla typer av nyhetsredaktioner eller individer idag har möjligheten att sprida nyheter,

utan några krav på att säkerställa att det som publiceras är sant. Detta har lett att påhittade nyheter och dylikt publiceras, för att senare konsumeras av stora mängder *"The fragmentation of news media, in tandem with the digital revolution, and the trending decline of newspapers has contributed to the rise of fake news"* (European People's Party Group, 2017).

Även den högerkonservativa partigruppen ECR menar att desinformation är problematisk, då det för med sig konsekvenser som undergräver fungerande demokratier i västvärlden (European Conservatives and Reformists, 2019). En särskild problematik med desinformation som belyses är att kampanjer med detta innehåll uppkommer för att påverka utgången i såväl nationella som europeiska val. *"In recent years there has been an alarming increase in the number of instances in the EU, which usually made up of large-scale disinformation campaigns"* (European Conservatives and Reformists, 2019). Alltså är den främsta problematiken med desinformation enligt ECR att det kan användas som ett redskap för att påverka ett valresultat och således försvaga demokratin.

Sammantaget kan det konstateras att majoriteten av partigrupperna benämner desinformation som något problematiskt. Det bör även tilläggas att en partigrupp kan tycka att flera aspekter är problematiska med desinformation. En partigrupp som anser att det är oroande att falsk information har kapaciteten att spridas i ett högt tempo kan också vara av åsikten att fenomenet bidrar till en ökad misstro hos medborgarna. Vad som presenterats i ovanstående resultatdel är dock vad de olika partigrupperna anser vara den enskilt största problematiken inom detta ämne. Resultaten som framkommit är intressanta, då dessa skiljer sig avsevärt ifrån varandra. Exempelvis menar vissa partigrupper att desinformation hotar demokratin då fenomenet splittrar människor. Samtidigt som andra partigrupper menar att desinformation hotar demokratin genom att det antingen påverkar människors förtroende för politiska val eller används som ett vapen av auktoritära stater. Alltså finns det skillnader kring vad det mest problematiska är med desinformation bland partigrupperna i EP.

4.3 Vilka aktörer pekats ut som spridare av desinformation av partigrupperna?

Tabell 4.3

Analyschema	GUE/NGL	EFA	S&D	RE	EPP	ECR	ID
Vilka aktörer sprider desinformation?	Främst högerorienterade mediekonglomerat, höger extrema grupper	Ryska staten, företag inom oljeindustrin.	Turkiska staten, ryska staten, kinesiska staten, högerextremister	Ryska staten, kinesiska staten och extremistiska rörelser	Auktoritära stater som Ryssland och Kina	Vänster extremister, terrorgrupper som IS och den ryska staten	Nämner ingen på sin webbsida

Partigrupperna nämner ovan flera olika aktörer som spridare av desinformation. Det råder dock inga tvivel kring att en aktör dels pekats ut i högre utsträckning än de andra. Aktören i fråga är Ryssland och mer specifikt den ryska staten, som porträtteras av de flesta partigrupperna i EP som en drivande aktör när det kommer till desinformations-spridning. Några bra exempel detta är följande citat:

”Russia’s war on Ukraine is fueled by the Kremlin’s massive spread of disinformation, lies and propaganda” (European People’s Party Group, 2022A).

”Foreign state sponsored outlets who act like agents of influence such as Russia Today and Sputnik should be registered and treated accordingly” (Renew Europe, 2020)

”In many cases large social media platforms like Facebook were used by foreign actors, the most notable of these being Russia, as was proven to be the case during elections in Europe and the US” (European Conservatives and Reformists, 2019).

En intressant aspekt att nämna är att RE till skillnad från de andra nämnda partierna nämner att det inte är den ryska staten direkt som sprider desinformation, utan snarare att den sponsrar aktörer som nyhetskanaler och låter dessa ansvara för spridningen av desinformation. Visserligen är det i slutändan ändå den ryska regimen som ligger bakom utbredningen av desinformation, men då på ett mer indirekt vis än att exempelvis statssponsrade trollfabriker. Det bör också tilläggas att partigrupperna EFA och S&D också pekar ut den ryska staten i detta sammanhang, något som påvisas i tidigare citat kopplat till dessa grupper. Allt som allt är det

rimligt att hävda att Ryssland och dess regim ses på av de flesta partigrupperna som den mest aktiva och största aktören när det kommer till desinformations-spridning. Detta innebär dock inte att denna är den enda aktören som pekas ut.

En ytterligare aktör som också utpekas som spridare av desinformation är Kina, och då är det den kinesiska regimen som åsyftas. Partigrupperna som hävdar att Kina är en aktör när det kommer till spridningen av falsk information, menar att kinesisk desinformation sprids med samma avsikt som den ryska, nämligen att undergräva demokratiska institutioner och skapa schismer inom stater. Således omnämns Kina som aktör i detta ämne ofta tillsammans med Ryssland. Vilket följande citat exemplifierar väl.

”More than ever, we need EU commitment and action in the Western Balkans to counter Russia and China’s interference campaigns that spread anti-EU sentiment and try to destabilise the whole region”. (Progressive Alliance of Socialists and Democrats, 2022A).

”Russia, China and other authoritarian regimes have funnelled more than USD 300 million into 33 countries to interfere in democratic processes, and this trend is clearly accelerating”. (European People’s Party Group, 2022B).

Andra stater som Turkiet omnämns också som en spridare av desinformation, då främst genom att den turkiska staten spridit falsk information kring en parlamentsledamot i EP (Progressive Alliance of Socialists and Democrats, 2022B). Förutom auktoritära stater så nämns också extremistiska rörelser som en aktör i detta sammanhang. Partigruppen GUE/NGL påpekar att det är rörelser som mediakonglomerat inom extremhögern som aktivt sprider desinformation. Något som nämnts i ett tidigare citat i uppsatsen. Den gröna partigruppen menar att vissa företag kan vara aktörer när det kommer till spridning av desinformation och lyfter upp oljebolaget Exxon Mobil som ett exempel på detta. *”It’s deeply disappointing that ExxonMobil will continue to have the right the haunt the corridors of the Parliament, spreading their disinformation about climate change and blocking the action we need to take to protect the planet for future generations”* (The Greens in the European Parliament, 2019).

Partigruppen ID nämner endast desinformation en gång på sin hemsida och pekar heller inte ut någon specifik aktör som desinformationsspridare. Det gör dock ECR, som kan anses vara en partigrupp en bra bit ut på högerkanten. Partigruppen är överens med de flesta andra partigrupper att auktoritära stater som Ryssland är en aktör i detta. Ett utmärkande drag är dock att ECR också lyfter upp religiösa extremistgrupper, och då främst IS som de menar använde sig av desinformation för att rekrytera nya medlemmar samt radikaliserade människor. *”As the EU and its citizens are major targets of Daesh, MEP call on EU member states to work more closely to protect society from its recruitment drives and enhance resilience against radicalisation”* (European Conservatives and Reformists, 2016).

Sammanfattningsvis pekar alltså partigrupperna ut flera olika aktörer ut som desinformationsspridare. Majoriteten av dessa pekar ut den ryska staten som en av de drivande aktörerna, medan andra auktoritära stater som Kina också pekas ut. Att ett oljebolag pekas ut av en partigrupp som i huvudsak fokuserar på miljöpolitik är föga förvånande. Det är heller inte särskilt förvånande att partigrupper menar att vänster- och högerradikala aktörer är spridare av desinformation då det är något forskningen varit inne på. Vad som dock är intressant är att partier på vänsterkanten nämner högerradikala aktörer som spridare av desinformation och tvärtom. Detta belyser verkligen att desinformationsfrågan politiserats alltmer och att stora kontraster finns när aktörer pekas ut av vissa partigrupper.

4.4 Vilka åtgärder presenterar partigruppen för att motverka desinformation?

Tabell 4.4

Analyschema	GUE/NGL	EFA	S&D	RE	EPP	ECR	ID
Åtgärder för att motverka desinformation	Ökad kunskap kring källkritik, mer oberoende forskning, ökad transparens i digitala medielandskapet	Mer oberoende journalistik, öka medvetenheten kring både inhemsk och utländsk propaganda	Förbud mot utländsk finansiering till politisk verksamhet, hårdare kontroller av olika sociala medieplattformar	Skapa en extra arbetsgrupp med fokus på Kina, öka samarbete med till exempel NATO	Förstärka ”East StratCom Task Force”, Utbilda medborgare	Återvinna legitimitet, genom att värna om yttrandefrihet	Inga direkta åtgärder

I denna del av resultatet kommer de åtgärder som partigrupperna presenterat att redogöras för. Det skall tilläggas att segmentet blir för långt ifall samtliga åtgärder för alla partigrupper presenteras. Följaktligen har jag valt att lyfta fram de åtgärder som partigrupperna tydligast tar ställning för.

Partigruppen GUE/NGL hävdar att åtgärder för att motverka desinformation generellt sett varit för endimensionella. Ett exempel på en sådan åtgärd är inrättandet av nya lagstiftningar där hårdare krav ställs på sociala medieplattformar. Att dessa nya lagstiftningar etableras är inget negativt enligt partigruppen, men de menar också att åtgärderna som föreslås i högre utsträckning behöver vara mer flerdimensionella. Detta innebär att en enstaka åtgärd inte gör någon större skillnad, och att flera åtgärder behöver göras samtidigt för att åtgärderna skall ge någon effekt. *”Our analysis of existing recommendations highlights that the phenomenon of disinformation cannot be addressed with fragmented, onedimensional or simply regulatory policies. It calls for a multi-dimensional, multifaceted, multi-stakeholder policy framework that assigns fair responsibility to and requires decisive action from all relevant stakeholders”* (The left in the European Parliament, 2022). Följaktligen presenterar partigruppen ett flertal åtgärder som bland annat inkluderar förslag som krav på ökad transparens i det digitala medielandskapet, stöd till oberoende forskning kopplat till desinformation, ökad kunskap när det kommer till källkritik i skolan samt högre krav på att stärka mediernas oberoende och mångfald.

En partigrupp som inte föreslår några särskilda åtgärder när det kommer till att motarbeta desinformation är föga förvånande ID. Vad som dock är intressant är att partigruppen är tydliga med att olika sociala medieplattformar inte bör förbjuda några åsikter alls. Detta underbygger man med argumentet yttrandefrihet. *"Social media such as Facebook and Twitter are increasingly under pressure to ban such opinions. The ID Group, on the contrary, will always keep supporting freedom of speech. Without this essential and fundamental freedom, democracy cannot exist"* (Identity and Democracy, 2020). Partigruppen ECR är också restriktiva när det kommer till åtgärder kring desinformation. Anledningen till detta är främst för att även de menar att vissa åtgärder kan inskränka på EU-medborgares yttrandefrihet (European Conservatives and Reformists, 2020).

Vidare nämner också partigruppen att det kan vara problematiskt att införa desinformationsåtgärder vars syfte är att direkt öka staters legitimitet. Detta trots att man är tydliga med att just ökat förtroende för staten är ett botemedel mot desinformation. Partigruppen menar att det är medborgarna själva som skall avgöra vilka informationskällor som skall användas. Att direkt förbjuda eller censurera källor kommer enbart vara kontraproduktivt och öka spridningen av desinformation. *"The ECR is of the opinion, that it should be safeguarded that - in the very end - it is the citizens themselves who decide which sources of information they consume. The best way to tackle disinformation is to regain the credibility of institutions"* (European Conservatives and Reformists, 2020). Alltså menar partigruppen att ökad legitimitet för en stat är den bästa åtgärden för att motverka desinformation, men att alldeles för tydliga åtgärder också kan ha motsatt effekt. Partigruppen förlitar sig således på att människors förnuft skall resultera i att exempelvis en stat succesivt vinner tillbaka sin legitimitet. Hur skarpsynt denna inaktiva åtgärd är återstår att se.

Den gröna partigruppen är relativt ospecifik gällande vissa åtgärder. Visserligen påstår gruppen att tiden är kommen för att skapa ett motståndskraftigt och starkt Europa, där det visas respekt för såväl rättsstatsprincipen som olika demokratiska processer, samt ett Europa där medvetenheten bland medborgarna är hög kring så kallade hybridhot som inkluderar både inhemsk och utländsk propaganda (The Greens in the European Parliament, 2021). Konkreta förslag på hur detta skall förverkligas saknas dock på partigruppens webbsida.

En åtgärd partigruppen genomgående lyfter fram är dock insatser för att bevara en oberoende undersökande journalistik. Dessa insatser berör främst finansieringen av journalistiken, och att denna bör finansieras av oberoende organisationer snarare än av andra aktörer. Detta då det inte finns garantier för att det som rapporteras är objektivt när finansiärer kan besitta egenintressen som kan tänkas påverka rapporteringen. *”Funding should ideally be channelled via independent organisations rather than through governments”* (The Greens in the European Parliament, 2018). Även partigruppen S&D är inne på åtgärder kopplade till finansiering. I deras fall föreslår de dock ett förbud mot utländska donationer när det kommer till politisk verksamhet inom EU, då nämnda donationer ibland kommer från auktoritära stater, och bland annat används för att skapa och sprida desinformation för att exempelvis smutskasta politiska motståndare (Progressive Alliance of Socialists and Democrats, 2022C).

Ytterligare åtgärder S&D föreslår berör främst hårdare kontroller av olika sociala medieplattformar. Mer specifikt gäller dessa regleringar de algoritmer som finns på nämnda plattformar, och bidrar till att en konsument ständigt matas med falsk eller felaktig information. *”The S&Ds secured solid recommendations in the report, including calls for stronger regulation of social media platforms, particularly regarding algorithms”* (Socialists & Democrats, 2022C). Partigruppen EPP är förvisso också tydliga med att en hårdare reglering på internet är en viktig åtgärd, men detta är ingen huvudsaklig åtgärd för partigruppen. I stället fokuserar partigruppen mer på att förstärka ”East StratCom Task Force” (EU’s inhemska arbetsgrupp mot desinformation) så att denna verkligen kan uppfylla sitt syfte (European People’s Party Group, 2017).

Förutom förstärkningar till nämnda arbetsgrupp så föreslår EPP också åtgärder vars avsikt är att öka medvetenheten kring desinformation. Ett exempel på detta är att fler informativa kampanjer behöver implementeras med syftet att utbilda allmänheten om problemen och hoten desinformation för med sig. Ett annat exempel som föreslås är att läroplaner i framtiden skall inkludera källkritik i högre utsträckning, så att människor utbildas om desinformation redan från ung ålder. *”Adapt school curricula at all levels such that they strive towards better awareness of fake news, greater fact-checking and deeper critical thinking; kids will be the easiest to educate, and they will push parents to act”* (European People’s Party Group, 2017).

RE är förmodligen den partigrupp med flest förslag på åtgärder av samtliga grupper. En åtgärd som partigruppen trycker mycket på är att man vill skapa ytterligare en så kallad arbetsgrupp mot desinformation, men att denna främst skall fokusera på desinformation som kommer från Kina. *”Create a new dedicated ‘Far-East StratCom Task Force’, which should focus mainly on EUvsDisinfo from China”* (Renew Europe, 2020). Förutom denna åtgärd förordar man också för införandet av sanktioner gentemot både individer och stater som sprider desinformation. Partigruppen föreslår också ett ökat samarbete med andra organisationer som NATO.

Förutom nämnda åtgärder så består de övriga förslagen på åtgärder i RE’s långa lista främst av förslag som presenterats av de övriga partigrupperna. Ett bra exempel på detta är *”Increase the funding and administrative resources of the EEAS Strategic Communication Division and Stratcom units, in order to increase the capacity available for dealing with state-sponsored disinformation and foreign interference from foreign actors”* (Renew Europe, 2020). Ett förslag likt det EPP föreslår. Även förslag på starkare regleringar på sociala medier och ökad forskning finns med i den långa listan av åtgärder som RE presenterar.

Tidigare nämndes det att detta segment blivit för långt och utdraget ifall samtliga åtgärder från vardera partigrupp skulle presenteras. I stället har jag valt att lyfta fram de åtgärder som partigrupperna främst lyft fram på sina webbsidor. Sammanfattat skiljer sig dessa åtgärder åt en hel del. Att inte fler partigrupper tryckte hårdare på striktare regler på internet likt S&D kan betraktas som anmärkningsvärt, då detta är en förhållandevis enkel och kostnadseffektiv åtgärd. Det är dock förståeligt att mer uttalade liberala partigrupper som EPP och RE inte vill inskränka på yttrandefriheten. Att denna tes får stöd av ECR och ID får anses intressant, då dessa partier inte står särskilt nära exempelvis RE ideologiskt. Vidare är det intressant att EFA trycker på att journalistiken behöver förbättras samtidigt som GUE/NGL kräver att flera åtgärder behöver sättas in parallellt. Det finns alltså skillnader även inom detta område vilket kan försvåra lanseringen av åtgärder för att motverka desinformation.

5. Analys

Efter presentationen av resultatet kan det konstateras att ämnet nämns av samtliga partigrupper. Det behöver bevisligen dock inte innebära att alla partigrupper ser på fenomenet som något problematiskt. Det finns visserligen stora kontraster mellan partigrupper när det kommer till vad som är problematiskt med desinformation, trots att dessa är överens om att fenomenet är något farligt och skadligt.

Den enda partigruppen som inte nämner desinformation i negativa eller problematiska ordalag är ID (den partigrupp längst ut till höger i EP). Att det är på detta vis är knappast förvånande. En stor del av den tidigare forskningen har nämnt radikala högerpartier som både spridare och förnekare av desinformation (Bennet & Livingston, 2018; Davis & Straubhaar, 2020; Soares & Recuero, 2021; Dourado & Salgado, 2021). Att ID så tydligt sticker ut, genom att inte ens nämna desinformation i bekymmersamma ordalag styrker tidigare forskares tes om dessa partier eller partigrupper som ignoranta när det kommer till just detta. Det skall tilläggas att denna uppsats endast utgått ifrån material hämtat från respektive partigrupps webbsida, och ID:s brist på just detta kan således påverka resultatet. Visserligen är det möjligt att andra partigruppsåsikter framkommit vid annat metodval som exempelvis intervjuer med partigruppsföreträdare. Att partigruppen i nuläget inte publicerat särskilt mycket på sin webbsida är såklart en påverkande faktor för resultatet.

Att ECR problematiserar desinformation är aningen mer förvånande, då denna grupp ofta betraktats som en högerpopulistisk grupp. Det skall tilläggas att vissa partier långt ut till höger inom partigruppen ECR lämnat denna under de senaste åren, vilket kan ha bidragit till att partigruppen idag anses vara mindre högerpopulistisk och i stället mer traditionell konservativ. Att partigrupperna som anser desinformation vara negativt väljer att trycka på olika problematiker med fenomenet är förväntat. Detta för att det som partigruppen anser vara mest problematiskt ofta är präglad av vilka åsikter och värderingar som finns inom partigruppen, vilket präglar såväl de explicita och implicita problemen som finns presenterade i de åtgärder som presenterats för att motverka desinformation (Bacchi, 2009).

Partigruppen GUE/NGL nämner att den största problematiken är att polariseringen ökar och att utsatta grupper kan smutskastas. EPP säger visserligen inte emot detta, men menar att den

största problematiken är att fenomenet splittrar såväl stater som kontinenter. I dessa nämnda problem finns både uttryckliga åsikter kring vad som anses vara oroande med fenomenet, men där finns också underförstådda aspekter som behöver tydas fram.

En övervägande del av partigrupperna pekar ut den ryska staten som den kanske största aktören när det kommer till spridning av falsk information, även om andra auktoritära stater som den kinesiska också nämns. De två partigrupperna som inte nämner den ryska staten som aktör är ID och GUE/NGL. Förvisso nämner ID inga aktörer som spridare av desinformation, men att en partigrupp långt ut till höger inte riktar kritik mot Ryssland och den ryska staten är inget ovanligt enligt tidigare forskning (Braghiroli, 2015). Desto mer förvånande är det att GUE/NGL inte nämner den ryska staten. I stället pekar partigruppen ut högerorienterade mediekonglomerat och högerextremistiska rörelser som drivande aktörer.

Faktumet att det finns skillnader emellan partigrupperna visar verkligen på att allt kring desinformation politiserats i större utsträckning, och blivit ett fenomen partigrupperna använder antingen för att smutskasta varandra eller vinna politiska poäng. Här bör dock tilläggas att samstämmigheten mellan de flesta partigrupperna gällande vilka aktörer som sprider desinformation inte finns någon annanstans inom desinformationsområdet.

När det kommer till föreslagna åtgärder för att motverka desinformation blir det uppenbart att det finns skillnader mellan partigrupperna. EPP föreslår mer resurser till den arbetsgrupp EU infört för att motverka desinformation, samtidigt som RE vill införa en helt ny sådan grupp enbart fokuserad på kinesisk desinformation. GUE/NGL trycker på vikten av ökad kunskap och vill införa fler insatser för att öka medvetenheten bland folket, något forskningen också är inne på (Pherson et al, 2021). Parallellt med att EFA fokuserar på att journalistiken behöver utvecklas och förbättras. Varken ID eller ECR föreslår några konkreta åtgärder, ett väntat resultat enligt den tidigare forskningen (Bennet & Livingston, 2018). Även om ECR är tydliga med att institutioners legitimitet behöver återvinnas. Flera partigrupper är generellt sett överens om att regleringar behöver införas på sociala medier. Dock är detta en fråga som S&D lyfter i högre utsträckning än de andra.

Visserligen är flertalet partigrupper överens om införandet av ett fåtal åtgärder. Ett exempel på detta var införandet av Digital Service Act . Att partigrupper väljer att fokusera på vissa åtgärder mer än andra är dock inte förvånansvärt. För en del partigrupper är det viktigt att inte inskränka på yttrandefriheten, samtidigt som det är viktigt för andra partigrupper att införa långsiktiga åtgärder som exempelvis mer forskning på ämnet och insatser för att öka kunskapen bland medborgare. Det faktum att nämnda skillnader finns belyser återigen att det finns flertalet motsättningar i politik kopplad till desinformation.

Trots att ämnet är politiserat och att flertalet åsikter går isär bland partigrupperna så är det en partigrupp som sticker ut bland partigrupperna i EP och det är ID. En stor del av den tidigare forskningen har som bekant pekat ut radikala högerpartier som spridare samt förnekare av desinformation (Bennet & Livingston, 2018; Davis & Straubhaar, 2020; Soares & Recuero, 2021; Dourado & Salgado, 2021). Materialet som ID publicerat kopplat till desinformation är begränsat. Men baserat på det tillgängliga materialet är det inte förhastat att hävda att ID bör betraktas som en desinformationsförnekare. Detta dels baserat på vad partigruppen publicerar kring desinformation, och dels till faktumet att partigruppen väljer att publicera väldigt lite runt ämnet.

De övriga partigruppernas förhållning till desinformation skiljer sig åt. Att desinformation är skadligt och farligt är något dessa är överens om. Det finns dock nyanser inom detta. Ett bra exempel på detta är att partigrupperna S&D, RE, EPP främst menar att det största problemet med desinformation är att det splittrar människor och stater. Samtidigt som ECR fokuserar på effekterna detta har för politiska val, parallellt med att GUE/NGL i högre utsträckning menar att problemet med desinformation är att vissa minoriteter riskerar att smutskastas. Vidare finns även skillnader när det kommer till utpekandet av spridande aktörer. En sådan är att GUE/NGL till skillnad från de andra inte pekar ut den ryska staten som spridare och att ECR nämner IS som en sådan aktör, medan de andra partigrupperna inte gör det. Även åtgärderna mot desinformation skiljer sig åt. Partigrupperna mer i mitten och till höger är mer inriktade på att exempelvis förstärka eller införa nya ytterligare insatsstyrkor mot desinformation samt reglera olika sociala mediaplattformar. Samtidigt som partigrupperna till vänster snarare föreslår mer långsiktiga åtgärder som utbildning och ökad forskning på ämnet.

Anledningarna till att nämnda skillnader existerar mellan partigrupper som trots allt ändå är överens om att desinformation är skadligt är inte särskilt märkligt. Att ett fåtal partigrupper exempelvis inte pekar ut den ryska staten beror möjligtvis på att dessa antingen är mindre ”ryssfientliga”, något forskningen varit inne på (Braghioli, 2015). Eller för att de menar att andra aktörer än den ryska staten är viktigare att fokusera på. Det är heller inte särskilt överraskande att partigrupper nämner vissa problematiker olika mycket, då samtliga partigrupper har olika åsikter och värderingar kopplat till desinformation.

Att de flesta partigrupperna ändå betraktar nämnda fenomen som något farligt och negativt visar att en majoritet tar desinformation på allvar. Det som kanske får betraktas som lite överraskande är att förhållningen partigruppen ECR har till stor del överensstämmer med majoriteten av de övriga partigrupperna. Anledningen till att detta är förvånande är främst för att denna partigrupp betraktats som en högerpopulistisk partigrupp, alltså en partigrupp som enligt forskningen rimligtvis bör besitta en annan förhållning till desinformation. Att partigruppen dock ser på fenomenet som något problematiskt kan vara en indikation på att ECR inte längre vill betraktas som ett ytterkantparti.

Slutligen är det baserat på de resultat uppsatsen kommit fram till, rimligt att hävda att det idag enbart finns en partigrupp som i grunden har en annan syn på desinformation jämfört med de övriga partierna. Att hela sex av sju partigrupper ändå betraktar fenomenet desinformation som något problematiskt visar på att området alltmer betraktas av de flesta som farligt, vilket är rimligt i och med konsekvenserna detta fenomen medfört de senaste åren (Xia, 2021). Det finns dock skillnader mellan de partigrupper som betraktar desinformation som skadligt. Detta är partigrupperna GUE/NGL och ECR bra exempel på även om skillnader finns mellan de övriga partigrupperna också. Alltså finns det stora skillnader mellan partigrupperna inom desinformationsfrågan. I vilken utsträckning detta kommer påverka motverkandet av desinformation i framtiden återstår att se.

6. Slutdiskussion

Syftet med denna uppsats var att ge en överblick av hur de olika partigrupperna i EP förhåller sig till desinformation. För att ta reda på detta användes enbart material ifrån respektive partigrups webbsida. Genom att endast använda material publicerat av partigrupperna har det tydligt framkommit vilken inställning samtliga partigrupper har till fenomenet. Förvisso hade ännu djupare analyser kunnat göras, där även exempelvis lagförslag och debatter analyserats, samt hur partigrupperna röstat rörande motioner kopplade till desinformation. Detta skulle dock vara betydligt mer tidskrävande. Detsamma gäller om informantintervjuer kompletterat textanalyserna.

Det bör tilläggas att forskning som enbart undersöker en enskild partigrupp i dagsläget saknas, vilket bjuder in till mer forskning kring detta i framtiden. Genom att undersöka en enskild partigrupp vore det intressant att undersöka hur enigheten i en sådan ser ut när det kommer till desinformation, då en partigrupp som bekant består av flertalet olika partier från olika stater är det rimligt att förmoda att vissa skillnader existerar även inom en partigrupp.

Idag existerar det en hel del forskning som menar att desinformation främst används som politiskt redskap av högerradikala aktörer (Bennet & Livingston 2018). Det saknas dock forskning som undersöker varför detta främst används av radikalthögern. Således vore det också intressant med mer forskning i framtiden som främst fokuserar på de bakomliggande orsakerna till att just högerradikala aktörer använt detta redskap i högre utsträckning än någon annan.

Resultatet som presenterades bekräftar till stor del det som tidigare studier kommit fram till. Att ID skulle vara den partigrupp som överhuvudtaget inte nämner desinformation som något problematiskt är inte särskilt oväntat. Det bör också nämnas att det vid första anblick kan verka som att flertalet partigrupperns åsikter kring desinformation är väldigt lika, men det finns trots allt vissa kontraster. Detta är ytterligare ett argument till varför mer forskning som enbart undersöker enskilda partigrupper behövs. Ännu en faktor som bör nämnas i detta sammanhang är det faktum att fyrtiofem ledamöter i EP idag är grupplösa. Av dessa finns bland annat ledamöter från det ungerska partiet Fidesz. Ett högerparti som haft tendenser att undergräva demokratin (Kim, 2021). Således kan det antas att fler aktörer än ID kan tänkas ha en annorlunda inställning till desinformation jämfört med den övriga majoriteten inom EP.

Avslutningsvis är det intressant att förslagen de olika partigrupperna presenterar skiljer sig åt så pass mycket. Att åsikterna går isär kan försvåra lansering av nya lagar och dylikt, då partigrupperna i första hand kommer försvara sina egna intressen. Införandet av Digital Service Act år 2022 visade dock på att majoriteten av partigrupperna är kapabla till kompromisser. Möjligtvis är det så att partigrupperna i EP bevitnade hur ödesdigra konsekvenserna blivit av desinformation i exempelvis USA där fenomenet var en bidragande faktor till stormningen av Kapitolium. För trots allt är de allra flesta partigrupperna i EP överens om att desinformation behöver motverkas i detta ögonblick.

Referenser

Primärkällor

European Conservatives and Reformists (2016) *Be aware of Russian and ISIS propaganda warn foreign affairs MEP's*. Hämtad 2022-12-09, från https://ecrgroup.eu/article/be_aware_of_russian_and_isis_propaganda_warn_foreign_affairs_meps

European Conservatives and Reformists (2019) *Europe must remain vigilant against foreign electoral threats*. Hämtad 2022-12-09 från https://ecrgroup.eu/article/europe_must_remain_vigilant_against_foreign_electoral_threats

European Conservatives and Reformists (2020) *ECR Group: The Covid-19 crisis has taught us that no one is infallible*. Hämtad 2022-12-10 från https://ecrgroup.eu/article/ecr_group_the_covid_19_crisis_has_taught_us_that_no_one_is_infallible

European People's Party Group (2017) *Addressing the Challenges of Fake News*. Hämtad 2022-12-12 från <https://www.epp.eu/papers/addressing-the-challenges-of-fake-news/>

European People's Party Group (2020) *Western Balkans must not fall into Russian disinformation trap*. Hämtad 2022-12-12 från <https://www.eppgroup.eu/newsroom/news/western-balkans-must-not-fall-in-russian-disinformation-trap>

European People's Party Group (2022A) *EPP Congress Paper: The Europe We Want to Build Emphasising Our Values and Responding to New Challenges*. Hämtad 2022-12-12 från <https://www.epp.eu/papers/epp-congress-paper-the-europe-we-want-to-build-emphasising-our-values-and-responding-to-new-challenges-2>

European People's Party Group (2022B) *COVID disinformation has higher human cost than terror or natural disasters*. Hämtad 2022-12-13 från <https://www.eppgroup.eu/newsroom/news/covid-disinformation-has-higher-human-cost-than-terror>

Identity and Democracy (2020) *Let's Protect Free Speech* Hämtad 2022-12-06 från https://www.idgroup.eu/free_speech

Progressive Alliance of Socialists and Democrats (2017) *Reflection paper on Security and Defence*. Hämtad 2022-12-07 från <https://www.socialistsanddemocrats.eu/position-papers/reflection-paper-security-and-defence>

Progressive Alliance of Socialists and Democrats (2022A) *EU, wake up! Don't leave the Western Balkans to Russia or China* Hämtad 2022-12-07 från <https://www.socialistsanddemocrats.eu/newsroom/eu-wake-dont-leave-western-balkans-russia-or-china>

Progressive Alliance of Socialists and Democrats (2022B) *Turkish disinformation and baseless attacks against European politics in MEP Evin Incir, must stop*. Hämtad 2022-12-08 från <https://www.socialistsanddemocrats.eu/newsroom/turkish-disinformation-and-baseless-attacks-against-european-politicians-inc-mep-evin>

Progressive Alliance of Socialists and Democrats (2022C) *Countering foreign interference. S&Ds secure strong INGE committee recommendations*. Hämtad 2022-12-09 från

<https://www.socialistsanddemocrats.eu/newsroom/countering-foreign-interference-sds-secure-strong-inge-committee-recommendations>

Renew Europe (2020) *Countering disinformation Position Paper*. Hämtad 2022-12-16 från <https://reneweuropesgroup.app.box.com/s/b3i75mntpbw8la0m83qy7azzfh3c3a>

The Greens in the European Parliament (2018) *How to deal with fake news*. Hämtad 2022-12-14 från <https://www.greens-efa.eu/en/article/news/how-to-deal-with-fake-news>

The Greens in the European Parliament (2019) *European Parliament fails to remove Exxonmobil lobby badges*. Hämtad 2022-12-15 från <https://www.greens-efa.eu/en/article/press/european-parliament-fails-to-remove-exxonmobil-lobby-badges>

The Greens in the European Parliament (2021) *Greens/EFA priorities for the conference on the future of Europe*. Hämtad 2022-12-15 från <https://www.greens-efa.eu/en/article/positionpaper/greens-efa-priorities-for-the-conference-on-the-future-of-europe>

The Greens in the European Parliament (2022) *Debriefing of the october II plenary session* Hämtad 2022-12-08 från <https://www.greens-efa.eu/en/article/news/debriefing-of-the-october-ii-plenary-session-9961>

The left in the European Parliament (2021) *Make Europe hate again – 7 reasons Janez Jansa is the last thing Europe needs right now*. Hämtad 2022-12-19 från <https://left.eu/7-reasons-janez-jansa-is-the-last-thing-europe-needs/>

The left in the European Parliament (2022) *Online disinformation in Europe: a study on ethical standards*. Hämtad 2022-12-15 från <https://left.eu/issues/publications/study-online-disinformation-in-europe/>

Sekundärkällor

Bacchi, Carol (2009) *Analyzing Policy: What's the problem represented to be?*. Första upplagan. Australia: Pearson

Bennet, Lance & Livingston Steve (2018) "The Disinformation Order: Disruptive Communication and the Decline of Democratic Institutions." *European Journal of Communication*, 33 (2): p.122-139. DOI: [10.1177/0267323118760317](https://doi.org/10.1177/0267323118760317)

Bergström, Göran & Boréus, Kristina (2012) *Textens mening och makt, metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys*. Tredje upplagan. Lund: Studentlitteratur.

Braghiroli, Stefano (2015) "Voting on Russia in the European Parliament: The Role of National and Party Group Affiliations." *Journal of Contemporary European Studies*, 23 (1): p.58-81. DOI: [10.1080/14782804.2014.978747](https://doi.org/10.1080/14782804.2014.978747)

Budge, Ian (2015) Issue emphases, saliency theory and issue ownership: A historical and conceptual analysis. *West European Politics*, 38(4): p.761–777. DOI:[10.1080/01402382.2015.1039374](https://doi.org/10.1080/01402382.2015.1039374)

Chiru, Mihail & Stoian, Valentin (2019) "Liberty: Security dilemmas and party cohesion in the European Parliament". *Journal of Common Market Studies*, 57(5): p.921–938. DOI: [10.1111/jcms.12852](https://doi.org/10.1111/jcms.12852)

Davis, Stuart & Straubhaar, Joe (2020) "Producing Antipetismo: Media activism and the rise of the radical, nationalist right in contemporary Brazil". *International Communication Gazette*, 82 (1), p.82-100 DOI: [10.1177/1748048519880731](https://doi.org/10.1177/1748048519880731)

Dawson, Andrew & Innes, Martin (2019) "How Russia's Internet Research Agency Built Its Disinformation Campaign". *The Political Quarterly*, 90 (2): p.245–256. DOI: [10.1111/1467-923X.12690](https://doi.org/10.1111/1467-923X.12690)

Douglas, Christopher (2018) "Religion and Fake News: Faith-Based Alternative Information Ecosystems in the US and Europe" *The Review of Faith & International Affairs*, 16: p.61-73. DOI: [10.1080/15570274.2018.1433522](https://doi.org/10.1080/15570274.2018.1433522)

Dourado, Tatiana & Salgado Susana (2021) "Disinformation in the Brazilian pre-election context: Probing the content, spread and implications of fake news about Lula da Silva". *The Communication Review*, 24 (4) p.297-319. DOI: [10.1080/10714421.2020.1981705](https://doi.org/10.1080/10714421.2020.1981705)

Esaiasson, Peter., Gilljam, Mikael., Oscarsson, Henrik., Towns Ann., & Wängnerud, Lena (2017) *Metodpraktikan: konsten att studera samhälle, individ och marknad*. Femte Upplagan. Stockholm: Wolters Kluwer.

Europaparlamentet (u.å.) *The political groups of the European Parliament*. Hämtad 2023-02-14 från <https://www.europarl.europa.eu/about-parliament/en/organisation-and-rules/organisation/political-groups>

Hix, Simon., Noury, Abdul, & Roland, Gérard (2006) "Dimensions of politics in the European Parliament" *American Journal of Political Science*, 50 (2): p.494–511. DOI: [10.1111/j.1540-5907.2006.00198x](https://doi.org/10.1111/j.1540-5907.2006.00198x)

Kim, Seongcheol (2021) "Because the homeland cannot be in opposition: Analysing the discourses of Fidesz and Law and Justice (PiS) from opposition to power" *East European Politics* 37 (2) p.332-351 DOI: [10.1080/21599165.2020.1791094](https://doi.org/10.1080/21599165.2020.1791094)

KOM (2018) 236, *Bekämpande av desinformation online: en EU-strategi*. Tillgänglig: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/PDF/?uri=CELEX:52018DC0236&from=en>

Kouroutakis, Antonios (2019) "EU action plan against disinformation: Public authorities, platforms and the people". *The International Lawyer*, 53 (2) p.277-290 DOI: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=3472887

McElroy, Gail & Benoit, Kenneth (2010) "Party policy and group affiliation in the European Parliament". *British Journal of Political Science*, 40 (2): p.377-398 DOI: [10.1017/S0007123409990469](https://doi.org/10.1017/S0007123409990469)

Milligan, Megan., Hoyt, Danielle., Gold, Alexandra., Hiserodt, Michele & Otto, Michael (2022) "Covid-19 vaccine acceptance: influential roles of political party and religiosity". *Psychology, Health and Medicine*, 27 (9) p.1907-1917 DOI: [10.1080/13548506.2021.1969026](https://doi.org/10.1080/13548506.2021.1969026)

Nordsieck, Wolfram (2023) *Parties and Elections in Europe: Parliamentary Elections and Governments since 1945, European Parliament Elections, Political Orientation and History*. Sjunde upplagan. London: Books on demand.

Pherson, Randolph., Mort Ranta, Penelope & Cannon, Casey (2021) "Strategies for combating the scourge of digital disinformation" *Journal of Intelligence and Counterintelligence*, 34 (2) p,316-341 DOI: [10.1080/08850607.2020.1789425](https://doi.org/10.1080/08850607.2020.1789425)

Pierrri, Francesco., Artoni, Alessandro & Ceri, Stefano (2020) "Investigating Italian disinformation spreading on Twitter in the context of 2019 European elections". *PloS one*, 15 (1) DOI: [10.1371/journal.pone.0227821](https://doi.org/10.1371/journal.pone.0227821)

Soares, Felipe Bonow & Recuero, Raquel (2021) "Hashtag Wars: Political Disinformation and Discursive Struggles on Twitter Conversations During the 2018 Brazilian Presidential Campaign". *Social Media + Society*, 7 (2) DOI: [10.1177.20563051211009073](https://doi.org/10.1177.20563051211009073)

Starbird, Kate (2019) "Disinformation Spread; Bots, Trolls and All of Us" *Nature*, 571 (7766) DOI: [10.1038/d41586-019-02235x](https://doi.org/10.1038/d41586-019-02235x)

Tan, Corinne (2022) "Regulating disinformation on Twitter and Facebook" *Griffith Law Review*, 31 (4) p.513-536 DOI: [10.1080/10383441.2022.2138140](https://doi.org/10.1080/10383441.2022.2138140)

Xia, Yiping (2021) "Disinformation After Trump" *Media, Culture & Society*, 43 (7) p.1364-1373. DOI: [10.1177/016344372110406](https://doi.org/10.1177/016344372110406)

Zhuravskaya, Ekaterina., Petrova, Maria & Enikolopov, Ruben (2020) "Political effects of the internet and social media". *Annual Review of Economics*, 12 (1) p.415-438 DOI: [10.1146/annurev-economics-081919-050239](https://doi.org/10.1146/annurev-economics-081919-050239)

Appendix

Partier inom partigruppen ”European Conservatives and Reformist”
<i>Ideologisk tillhörighet: Konservatism, Nationalkonservatism & Euroskepticism</i>
ВМРО - Българско национално движение (BG)
Bündnis Deutschland (DE)
Ελληνική Λύση (HE)
Fratelli d'Italia (IT)
Hrvatski Suverenisti (HR)
Juiste Antwoord 2021 (NL)
Lietuvos lenkų rinkimų akcija – Krikščioniškų šeimų sąjunga (LT)
Meer Directe Democratie (NL)
Nacionālā Apvienība (LV)
Nieuw-Vlaamse Alliantie (BE)
Občanská demokratická strana (CZ)
Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat (RO)
Prawo i Sprawiedliwość (PL)
Republikanie (PL)
Sloboda a Solidarita (SK)
Solidarna Polska (PL)
Staatkundig Gereformeerde Partij (NL)
Sverigedemokraterna (SE)
Vox (ES)

Partierna inom partigruppen ”European Conservatives and Reformist” är främst konservativa och nationalkonservativa. Således placerar sig partigruppen relativt långt ut till höger på den politiska kartan. Vidare har det historiskt sett funnits inslag av euroskepticism inom partigruppen och man är fortsatt en motståndare av något man kallar okontrollerad europeisk integration (Nordsieck, 2023:180).

Partier inom partigruppen ” European People´s Party Group”

Ideologisk tillhörighet: Kristdemokrati, Pro-europeisk ideologi, Liberalkonservatism

Christen Democratisch Appél (NL)	<i>Moderaterna (SE)</i>
Christen Democratisch & Vlaams (BE)	<i>Nea Demokratía (HE)</i>
ChristenUnie (NL) Christlich Demokratische Union Deutschlands (DE)	Nova Slovenija – Krščanski demokrati (SI)
Christlich Demokratische Union Deutschlands (DE)	Obyčajní ľudia a nezávislé osobnosti (SK)
Christlich Soziale Partei (BE)	Partí Chrěschtlech Sozial Volleksparte (LU)
Christlich-Soziale Union in Bayern (DE)	Partido Popular - Centro Democrático e Social (PT)
Citizens for European Development of Bulgaria (BG)	Partido Popular (ES)
Democratic Rally (CY)	Partido Social Democrata (PT)
Democrats for Strong Bulgaria (BG)	Partidul Mişcarea Populară (RO)
Det Konservative Folkeparti (DK)	Partidul Naţional Liberal (RO)
Familien-Partei Deutschlands (DE)	Partija Vienotība (LV)
Fine Gael Party (IE)	Partit Nazzjonalista (MT)
Forza Italia (IT)	Platforma Obywatelska (PL)
Hrvatska demokratska zajednica (HR)	Polskie Stronnictwo Ludowe (PL)
Isamaa (EE)	Slovenska Demokratska Stranka (SI)
Kansallinen Kokoomus (FI)	Slovenska ljudska stranka (SI)
Kereszténydemokrata Néppár (HU)	SPOLU – občianska demokracia (SK)
Křesťanská a demokratická unie (CZ)	Starostové a nezávisl (CZ)
Kresťanskodemokratické Hnutie (SK)	Südtiroler Volkspartei (IT)
Kristdemokraterna (SE)	Tėvynės Sąjunga (LT)
Les Centristes (FR)	TOP 09 a Starostové (CZ)
Les Engagés (BE)	Union of Democratic Forces (BG)
Les Républicains (FR)	Uniunea Democrată Maghiară din România (RO)

”European People´s Party Group” består av partier med kristdemokratiska, liberalkonservativa och konservativa ideologitillhörigheter. Således placerar sig partigruppen en aning till höger på en traditionella vänster-högerskalan, men är inte i närheten av någon ytterkant. Partigruppen har dessutom en pro-europeisk ideologi. Vilket partier som befinner sig långt höger väldigt sällan besitter (Nordsieck, 2023:179)

Partier inom partigruppen ”Identity and Democracy”
<i>Ideologisk tillhörighet: Nationalism, Populism & Euroskepticism</i>
Alternative für Deutschland (DE)
Dansk Folkeparti (DK)
Eesti Konservatiivne Rahvaerakond (EE)
Freiheitliche Partei Österreichs (AT)
Lega (IT)
Partij voor de Vrijheid (NL)
Perussuomalaiset (FI)
Rassemblement National (FR)
Svoboda a primá demokracie (CZ)
Vlaams Belang (BE)

Partierna inom ”Identity and Democracy” är främst partier som befinner sig långt ut till höger på den politiska skalan. Således är det en tydlig nationalistisk och populistisk ideologi som dominerar. Partigruppen lägger ett särskilt stort fokus på att reglera invandring till EU, och på att skydda exempelvis både det nationella och europeiska det kulturarvet. Därtill har partigruppen en relativt skeptisk inställning till EU och europeisk integration (Nordsieck, 2023:180).

Partier inom partigruppen ” Progressive Alliance of Socialists and Democrats”	
<i>Ideologisk tillhörighet: Socialdemokrati, Pro-europeisk ideologi & Progressivism.</i>	
Bulgarska sotsialisticheska partiya (BG)	<i>Partij van de Arbeid (NL)</i>
Demokratikus Koalíció (HU)	<i>Partit dels Socialistes de Catalunya (ES)</i>
Dimokratikó Kómma (CY)	<i>Partito Democratico (IT)</i>
Kínima Allagís (HE)	<i>Place publique (FR)</i>
Kinima Sosialdimokraton (CY)	PRO Romaniá (RO)
Lietuvos socialdemokratų partija (LT)	Siamo Europei (IT)
Lëtzebuenger Sozialistesche Aarbechterpartei (LU)	Smer – slovenská sociálna demokracia (SK)
Magyar Szocialista Párt (HU)	Socialdemokraterne (DK)
Nouvelle Donne (FR)	Socijaldemokratska partija Hrvatske (HR)
Nowa Lewica (PL)	Sociāldemokrātiskā partija "Saskaņa" (LV)
Parti Laburista (MT)	Socialni demokrati (SI)
Parti Socialiste (BE)	Sotsiaaldemokraatlik Erakond (EE)
Parti Socialiste (FR)	Suomen sosialidemokraattinen puolue (FI)
Partido Socialista (PT)	Sozialdemokratische Partei Deutschlands (DE)
Partido Socialista Obrero Español (ES)	Sozialdemokratische Partei Österreichs (AT)
Partidul Puterii Umaniste (RO)	Sveriges socialdemokratiska arbetareparti (SE)
Partidul Social Democrat (RO)	Vooruit (BE)

Partigruppen ”Progressive Alliance of Socialist and Democrats” består främst av socialdemokratiska partier. Även om partier med en mer socialistisk ideologi även förekommer inom gruppen. Partigruppens målsättning är att skapa ett starkt, inkluderande och demokratiskt Europa. Vidare förespråkar partigruppen frihet, solidaritet, jämställdhet samt mångfald (Nordsieck, 2023:183).

Partier inom partigruppen ”Renew Europe”	
<i>Ideologisk tillhörighet: Liberalism, Pro-europeisk ideologi.</i>	
Agir- La Droite constructive (FR)	Lietuvos Respublikos Liberalų sąjūdis (LT)
ANO 2011 (CZ)	Lista Marjana Sarca (SI)
Attīstībai/Par! (LV)	Momentum (HU)
Azione (IT)	Mouvement Democraté (FR)
Centerpartiet (SE)	Mouvement Radical Social-Libéral (FR)
Ciudadanos- Partido de la Ciudadania (ES)	Mouvement Réformateur (BE)
Delegación Ciudadanoos Europeos (ES)	Movement for Rights andd Freedoms (BG)
Democraten 66 (NL)	NEOS – Das Neue Österreich (AT)
Det Radikale Venstre (DK)	Open Vlaamse Liberalen en Democraten (LU)
Eesti Keskerakond (EE)	Parti démocratique (LU)
Eesti Reformierakond (EE)	Partido Nacionalista Vasco (ES)
Fianna Fáil Party (IE)	Polska 2050 (PL)
Freie Demokratische Partei (DE)	Progresívne Slovensko (SK)
Freie Wähler (DE)	Reînnoim Projectul European al Romanâniei (RO)
Istarski demokratski sabor- Dieta democratica istriana (HR)	Svenska folkpartiet (FI)
Italia Viva (IT)	Soumen Keskusta (FI)
L’europé Ensemble (FR)	Venstre, Danmarks Liberale Parti (DK)
La République en marche (FR)	Volkspartij voor Vrijheid en Democratie (NL)
Liberalerna (SE)	Uniunea Salvati România (RO)

”Renew Europe” består av partier som beskriver sig själva som liberala, vilket flertalet partier gör runt om i Europa. Inom partigruppen finns partier som både förespråkar den socialliberala ideologin och partier som mer förespråkar den nyliberala. Trots dessa skillnader inom så utger sig partigruppen för att tydligt tillhöra den liberala ideologin (Nordsieck, 2023:183-184).

Partier inom partigruppen ”The Greens in the European Parliament”
<i>Ideologisk tillhörighet: Grön ideologi & Pro-europeisk ideologi</i>
Bloque Nacionalista Galego (ES)
Bündnis90/Die Grünen (DE)
Catalunya en Comú (ES)
Ceska piratska strana (CZ)
Camhaontas Glas (IE)
Déi Gréng (LU)
Die Grünen (AT)
Ecolo (BE)
Esquerra Republicana de Catalunya (ES)
Europe Ecologie/ Les Verts (FR)
Greens and Farmers Union (LT)
Groen (BE)
GroenLinks (NL)
Miljöpartiet De Gröna (SE)
Piratenpartei Deutschland (DE)
RPS (France)
Socialistiskt Folkeparti (DK)
Vihreät / De Gröna (FI)
Volt (DE)
Ökologisch-Demokratische Partei (DE)

”The Greens in the European Parliament” består främst av partier med en grön ideologi. Följaktligen finns det inom partigruppen främst partier som för en tydlig miljöpolitik, men även djurpolitik. Inom partigruppen finns det dock inslag av såväl regionalism som socialism. Även piratpartier finns med i denna partigrupp då denna grupp delar åsikter med de gröna partierna i frågor som berör internetanvändares rättigheter bland annat. Dessa partier är dock i minoritet inom partigruppen (Nordsieck, 2023:184).

Partier inom partigruppen ”The Left in the European Parliament”
<i>Ideologisk tillhörighet: Socialism & Kommunism</i>
AKEL (CY)
Anticapitalistas (ES)
Bloco de Esquerda (PT)
Die Linke (DE)
Enhedslisten (DK)
Independent 4 Change (IE)
Izquierda unida (ES)
Komunistická strana Čech a Moravy (CZ)
La France insoumise (FR)
Partido comunista português (PT)
Parti de travail de Belgique (BE)
Partij voor de dieren (NL)
Podemos (ES)
Sinn Féin (IE)
Syriza (EL)
Vasemmistoliitto (FI)
Vänsterpartiet (SE)

”The Left in the European Parliament” befinner sig långt ut på vänsterkanten. Detta tydliggörs inte minst när det blir uppenbart att ett antal partier inom partigruppen benämner sig själva som kommunister. Det är dock inte enbart kommunistiska partier inompartigruppen, då även socialistiska partier finns med. Följaktligen har partigruppen inte enbart en ideologisk tillhörighet utan i stället är både kommunism och socialism de två dominerande ideologierna inom denna grupp (Nordsieck, 2023:185).